உ
ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஆனந்தபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி 7	துந்துபிஸ்ரு ஆனிமீ ௧௨ 1922ஸ்ரு ஜூன்மீ 15உ	பகுதி 12

கடவுள் வணக்கம்.

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்ட மிதிலோ
சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனை யுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரஜா லக்கோலம்
வஞ்சனை பொறாமை லோபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வஞ்சனை யிலாத கனவே
யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
யிரவுபக லில்லா விடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவு மூழ்கிச்
சிந்தைதான் றெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (1)

வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல
கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி குறித்தா யிலையே கொடியேனைத்
தானே படைத்திங் கென்னபலன் தன்னைப் படைத்தா யுன் கருத்தை
நானே தென்றிங் கறியேனே நம்பி னேன்கண் டருள்வாயே. (2)

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணார் காணாக் கள்வனுநீ
பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ
எண்டோண் முக்கட் செம்மேனி யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ கூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே. (3)

அரும் பொருள் விளக்கம்.

1, தந்தை தாய்... கூட்டம்=தந்தை தாய் மனைவி புத்திரன் முதலிய சுற்றத்தாரனைவரும் ஒரு சந்தையிற் சேரும் கூட்டமாகிய ஜனங்களைப் போன்றவர்கள்.

சந்தை கூடுமிடத்திற்குப் பலவிடங்களிலுள்ள ஜனங்களும் தத்தமக்கு வேண்டிய பொருள்களை வாங்கவும், தம்மிடமுள்ள பொருள்களை விற்கவும் செல்கிறார்கள். அங்கு கூடியபின் ஒருவரோ டொருவர் சினேக பாவமாகப் பேசிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவரவர் வந்த காரியம் முடிந்ததே பிரிந்து போய்விடுகிறார்கள்.

அவ்வாறே தாய், தந்தை, புத்திரன், மனைவி முதலிய சுற்றத்தாரும் தத்தமது வினையை யனுபவிக்க வேண்டி யிங்கு வந்து ஜனித்திருக்கிறார்கள். அவரவர் வினை யொழிந்தால் ஒரு விநாடியும் நில்லாது போய்விடுவார்கள். ஆதலின் புறப்பற்றாகிய அவர்களிடத்தில் நம்மவர் என்ற அபிமானம் வைக்கலாகாது என்றபடி.

மாடமாளிகை... இந்திர ஜாலக்கோலம்=மாடமாளிகை முதலிய போகங்களோடு கூடிய வாழ்வு ஒரு இந்திர ஜாலம் போன்றதாம்.

ஒரு மந்திரவாதி காட்டி மறைக்கும் இந்திர ஜாலத்தில் காணப்படும் காட்சிகள் எப்படி தோற்றமாத்திரமா யிருக்கும் அநித்தியக் காட்சியோ அது போலவே உலகவாழ்க்கையும் நிலையில்லாதது என்பதாம்.

வஞ்சனை பொறாமை...கனவே=சதா அலைந்து நமக்குப் பிறப்பிறப்பை யுண்டாக்கும் மனமும், வஞ்சனை, பொறாமை, லோபம் முதலிய துர்க்குணங்களும் உடைய மலபாண்டமாகிய இத்தேகமோ சந்தேகமின்றிக் கனவு போன்றதே யாகும். தேகம் நீர்மேற் குமிழிபோல் நிலையில்லாத அநித்தியப் பொருளாதலின் இதன் மேலும் அபிமானம் வைக்கலாகாது என்பதாம்.

இரவு பகலில்லாவிடம்=சகல கேவலங்களற்ற சமாதி நிலை.

நானென்பதறவுமுழ்கி=(சகல கேவலங்களற்ற அருள் மயமான ஆனந்த வெள்ளத்தில்) நான் என்ற உணர்ச்சியாகிய தற்போதமற்று அழுந்தி.

2. வானே முதலாம் பெரும்பூதம்=ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களை; வகுத்து...மாற்றவல்ல=சிருட்டித்துக் காத்து அழிக்கக்கூடிய.

ஆனந்தபோதினி

துந்துபிஸூ ஆனிமீ ௧௨

வீண் பிரமை.

பிரமையென்றால் அறியாமை, பைத்தியம், மயக்கம் என்று பொருள். ஒரு வஸ்துவின் வெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கி விடுதல். அவ்வாறு ஒன்றைக் கண்டதும் அதன் விஷயங்களை யாராய்ச்சிசெய்து அது நமக்கு நன்மை பயக்குமா தீமைபயக்குமா என்று சிந்திக்காமல் அதன் வெளிப்பகட்டைக் கண்டதனாலேயே மயங்கிப்போய் அதன் வழி யொழுகல் எப்போதும் தீமையையே தரும். அவ்வாறு யார் வீண் பிரமைகொண்டு தீங்கடைந்தார்கள் எனின், நமது நாட்டாரே யென்று விடையளிக்க வேண்டி யிருக்கிறது.

நமது நாட்டார் அந்நிய நாட்டார் விஷயங்களிலும் அந்நிய நாட்டுப் பொருள்களின் விஷயங்களிலும் வீண் பிரமை கொண்டதே நம் நாட்டின் தற்காலப் பரிதாபமான நிலைமைக்குக் காரணமாகும். நமது தற்கால நிலைமையின் சீர்கேடு நன்கு விளங்கும் பொருட்டு நம் இறந்த கால நிலைமையைப் பற்றி இரண்டொரு விஷயங்கள் மட்டும் கூறுவாம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் வரையில்கூட நம் நாட்டில் உணவுப் பொருள்கள் மிக்க மலிவாயிருந்தன. கைத்தொழில் திருப்தியான நிலைமையிலிருந்தது. நமக்கு வேண்டியயாவும் நமது நாட்டிலேயே உற்பத்திசெய்து கொள்ளப்பட்டதோடு வெளிநாடுகளுக்கு மனுப்பப்பட்டு வந்தன. நம் நாட்டு மிக்க நாணயமான துணிகள், ஐரோபாவிலிருந்த இராஜகுடும்பங்களில் மிக்க பெருமையோடணியப்பட்டு வந்தன. பருத்தி பட்டு கம்பளம் முதலிய வற்றால் நெய்யப்பட்ட துணிகள் மேல் நாடுகளுக்கெல்லாம் அனுப்பப் பட்டு வந்தன. காஷ்மீரத்தில் நெய்யப்படும் சால்வைகள் இன்றும்

உலகப்பிரசித்தி பெற்றவை. காலஞ்சென்ற கருணை பொருந்திய விக்டோரியா மகாராணியவர்கள் காலத்தில் மிக்க விலைமதிப்புள்ள காஷ்மீரச் சால்வைகள் பிரத்யேகமாய் நெய்து அனுப்பப்பட்டன.

நெசவுத்தொழிலோடு நூலுக்கும் துணிகளுக்கும் சாயமேற்றுந்தொழிலையும் நம் நாட்டாரே செய்துகொண் டிருந்தார்கள். அதிகச் செலவில்லாத முறையில் நம்நாட்டு மரம் செடிகளின் வேர் பட்டை விதை பூ முதலிய வற்றினின்றே உயர்ந்த கெட்டிச் சாயங்களை யுற்பத்தி செய்துகொண் டிருந்தார்கள். சாயக்காரர் என்ற ஒரு ஜாதியாரே நம் நாட்டிலுண்டு என்பதே யிதற்குப் போதிய சான்றாகும். அவர்களில் ஒரு சாரார் லங்காரிகள் என்றழைக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சாயம்போடும் தொழிலையே செய்பவர்கள். கம்மியர் நம் நாட்டிற்கு வேண்டிய இரும்பு எஃகுச் சாமான்களைச் செய்து வந்தார்கள். நமது நாடு சுகமும், க்ஷேமமும், நிம்மதியும் உடையதா யிருந்தது. அத்தகைய நிலைமையிலிருந்த நாம் இப்போது கட்டத்துணிக்கே கப்பலை யெதிர்பார்க்கும் வெட்கக்கேடான நிலைமையி லிருக்கிறோம். இதற்குக் காரணமென்ன? இரண்டு காரணங்களுண்டு.

முதலாவது கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்தார் (ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி) இங்கு இராஜாங்கம் செய்ய வந்தபோது அவர்களுக்கு துரைத்தனம் செய்வதோடு வர்த்தகம் செய்யும் தொழிலு மிருந்தது. இரண்டிலும் சம்பந்த மிருந்ததே நமது நாட்டுக்கைத்தொழில் நசித்ததற்குக் காரணம். ஏனெனில் அவர்கள், தங்கள் நாட்டிலிருந்துவரும் துணி முதலிய சாமான்கள் அதிகமாக விலையாகவும், தங்கள் நாட்டார் வர்த்தகத்தில் மிக்க அபிவிர்த்தி யடையவும் கருதி நம் நாட்டுக் கைத்தொழில்களை யழித்து விட்டார்கள். இது மனிதர்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள சுயநல நாட்டம் என்றகுணமே. மேலும் இது நம் தாய்நாடு க்ஷேமாபிவிர்த்தி யடையவேண்டு மென்ற தேசாபிமான குணமேயாகும்.

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் இந்தியாவி லிருந்து நயமும் நாணயமுமான காலிகோ, மஸ்லின், சீட்டுத்துணிகள் முதலியவை வராளமாக இங்கிலாந்துக்கு வரவழைக்கப்பட்டன. அதனால் அங்கிருந்த கம்பளி, பட்டுத் தொழிலாளர்கள் மிக்க பீதியடைய வேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் இரண்டொரு தினுசுகள் தவிர பருத்தி சம்பந்தப்பட்ட வேறு எவ்விதமான சீட்டுத்துணிகள் சாயத்துணி

கள் காலிகோ துணிகள் முதலியவைகளையும் உடுப்புகளுக்காவது, மெத்தை ஸோபா முதலிய சாமான் வகைராக்கள் செய்வதிலாவது உபயோகிக்கலாகாது என்று 1700ஆம் வருஷத்திலும் 1721ஆம் வருஷத்திலும் பார்லிமென்டில் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. [இது லெக்கீ என்பவர் எழுதிய இங்கிலாந்து தேசத்தின் 18-வது நூற்றாண்டு சரித்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது)

இத்தகைய தேசாபிமான மிருப்பதால்தான் அவர்கள் மேலான நிலைமையி லிருக்கிறார்கள். அந்தோ! நம்மவருடைய தேசாபிமானம் எவ்வாறிருக்கிறது என்பதை நினைக்கும்போது நாம் தலை நாணமடைய வேண்டி வருகிறது.

இனி நாம் இந்த நிலைமை யடைந்ததற்கு இரண்டாவதாகிய காரணம் என்னவெனில் அது தான் **வீண் பிரமை** என்று நாம் தலைப்பில் கூறியது. மேற்கண்டவாறு நம் தாய்நாட்டுக் கைத்தொழில்கள் நசித்துபோனபின் அன்னிய நாடுகளினின்றும் வரும் பொருள்களின் மேல்மினுக்கைக் கண்டு நாம் முட்டாள் தனமாக மயங்கிவிட்டோம். வெளித்தளுக்கைக் கண்டு மட்டும் மயங்கினோமே யன்றி உண்மையில் நம் நாட்டில் நாம் உற்பத்திசெய்த சாமான்கள் குணத்தில் இவற்றினும் தாழ்ந்தவையா, அல்லது இந்த வெளி நாட்டுச் சாமான்கள் விலையிலாவது குறைந்தனவா என்பனவற்றை நாம் கருதவில்லை. அஷ்டமத்தில் வந்த சனி நம் அறிவாகிய கண்களை மறக்கச்செய்து விட்டது.

அதன்மேல் நம்மவர்கள் தங்கள் பூர்வீக ஆசாரத்தை மறந்ததோடு அன்னிய நாட்டுச் சாமான்களையே பிரியமாய் வாங்கத் தொடங்கினார்கள். அந்நிய நாட்டுத் துணிகளை வாங்கத் தொடங்கவே நம் நாட்டு நெசவுத் தொழில்காரர்களெல்லாம் தறிகளைச் சுருட்டிவிட வேண்டியதாயிற்று. வெண்கலத்தில் செய்யப்பட்ட உண்கலங்கள், பானபாத்திரங்கள் முதலியவற்றிற்குப் பதிலாய் அந்நிய நாட்டினின்று வரும் பீங்கான்கள், பீங்கான் பூச்சிட்ட தகரச் சாமான்கள் (போர்ஸலின்) முதலியவைகளை வாங்கத் தொடங்கவே கன்னாருடைய தொழிலும் விசேஷமாகக் குறைந்துவிட்டது. நமது நாட்டில் இருக்கும் கம்மியர், குணத்தில் மேல் நாட்டிலிருந்து வரும் கத்திகள் முதலிய வெட்டாயுதங்களுக்குப் பின் வாங்காதவைகளைச் செய்யக்கூடியவர்கள். இன்னும் மலையாளத்தில் பேர்போன பலவிதக் கத்திகள் செய்யப்படுவதைக் காணலாம். ஆனால் மேல்

தனுக்கு சரியாய்ச் செய்ய நம்மவர்கள் முயல்வதில்லை. இப்போது நாவிதன் கத்தி முதல் அன்னியநாட்டுச் சாமானுகவே யிருப்பதால், கம்மியர் தொழில் கட்டைவண்டிக்கும் உழவுத் தொழிலுக்கும், மாடு குதிரைக்கு லாடத்திற்கும் அவசியமான சாமான்கள், கரண்டி முதலிய சமயலுக்கு வேண்டிய சொற்ப கருவிகள் இவைகள் மட்டுமே செய்வதில் ஒடுங்கிவிட்டது.

நம் நாட்டிலிருக்கும் பஞ்சை வெளிக்கனுப்பிவிட்டு அவர்களிடம் அதிக விலை கொடுத்துத் துணி வாங்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறோம். சொல்ப செலவில் நாட்டுப் பொருளில் செட்டிச் சாயம் செய்துகொண்டதுபோய், அதிக விலை கொடுத்து இரசாயன முறையிற் செய்த அந்நிய நாட்டுச் சாயப் பொருளை வாங்குகிறோம். மேல் தனுக்குக்கு ஆசைப்பட்டுக் கடையில் குப்பையில் போடவும் கூலி கொடுக்கவேண்டிய காலணு அரையணுகூட பெருத இரும்பாலும், தகரத்தாலும் செய்யப்பட்ட பொருள்களை அதிக விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம்.

மேற்கண்ட காரணங்களால் கைத்தொழில்கள் ஒடுங்கிவிடவே, கிராமாந்தரங்களிலிருந்த கைத்தொழிலாளிகளெல்லாம் நகரங்களிலுள்ள அந்நிய நாட்டு வர்த்தகர்களின் தொழிற்சாலைகளுக்குச் சென்று அடிமைகள்போல் அலைச்சல் படுகிருர்கள். இதனுல் நம் நாட்டிற்கு அவசியமானதும், சிறப்பான நிலைமையி லிருந்ததுமாகிய விவசாயம் குன்றிவிட்டது. அந்தோ! இவ்வளவு மட்டுமோ நம் வீண் பிரமையால் உண்டான கேடு? நம்மவர் நம் நாட்டில் கைக்கோளரால் நெய்யப்பட்ட கோரஞ்சி வேஷ்டியைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் நாட்டில் சுகமும், க்ஷேமமும், மனே நிம்மதியும் நிறைந்திருந்தன. அப்போது அரிசி ரூபாய்க்குப் பத்துப் பனிரண்டு படிக்கும் அதிகமாகவும், பருப்பு எட்டு ஒன்பது படியும், நெய் வீசை ஒரு ரூபாய்க்குள்ளும், எள் எண்ணெய் வீசை ஆறு அணுவும், வெல்லம் ஒன்றரை இரண்டணுவும், இப்படியே மற்றபொருள்களும் மிக்க சரசமாக இருந்தன.

இப்போதோ, நாணயமான துணி, தலைகிராப்பு, காலர் பட்டையும், பயாஸ்கோப் டிராமாவும், ஸிகரெட் பீடியும், ஸோடா லெமனெட் முதலிய ஆடம்பரங்கள் மட்டுமே கண்டதன்றி வியாதியும், பஞ்சமும், பட்டினியும், கடனும், திகிலும், அவமானமுமே கைகண்ட பலன்களாக விருக்கின்றன. நமது வீண் பிரமையாலும்,

கண்மூடித்தனத்தாலும், தேசாபிமானக் குறைவாலும், ஒற்றுமையின்மையாலுமே யித்தகைய நிலைமைக்குப் படிப்படியாய் வந்துவிட்டோம்.

கடைசியில் கடந்த மகா யுத்தத்தின் போது கப்பல்கள் வராததால் துணி முதலியவைகளுக்குப் பஞ்சம்நேர்ந்தபோதுதான் நமக்கு அறிவு விளங்கத் தொடங்கியது. நமக்கு வேண்டிய பொருள்களில் முக்கியமானவைகளை யேனும் நாமே செய்துகொள்ளாது அவற்றிற்கு அன்னியரை யெதிர் பார்ப்பது சுத்த மூடத்தனமென்று உணர்ந்தோம்.

ஆயினும் அந்தோ ! நம்மவர்களில் பெரும்பாலார்க்கு இன்னும் கௌரவம் இன்னதென்றும் அகௌரவ மின்னதென்றும் விளங்கவில்லை யென்றும், தேசாபிமானம் தோன்றவில்லை யென்றும், இந்தியர் என்றால் அன்னியநாட்டார் அலட்சியமாக நடத்துவதும் மனதில் உறுத்தவில்லை யென்றும் நன்கு விளங்குகிறது. அந்த வீண்பிரமைப்பேய் இவர்களை விட்டு எப்போதொழியுமோ தெரியவில்லை. நம் நாட்டு நெசவுத்தொழிலை பூர்வநிலைமைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று அறிவாளிகளாகிய தேசபக்தர்கள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்யும்போதும் சிலர் நம் நாட்டில் நெய்யப்பட்ட துணி நாணயமாயில்லை யென்கிறார்கள். இவர்கள் எதை நாணயமெனக் கருதுகிறார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. நம் நாட்டுத்துணியை யுடுத்துக்கொண்டு நல் உணவையுண்டு, மன நிம்மதியோடு சுயாதீனமாய் வாழ்வது இவர்களுக்கு நாணயக் குறைவாய்த் தெரிகிறது போலும். மெல்லிய உடையலங்கரித்து அன்னிய நாட்டாரை—அன்னிய ஜாதியாரைப்போல் அரைவேடங் கால்வேடந்தரித்து அடிமைத்தொழில் செய்துகொண்டு, நரகலையுருட்டும் வண்டு அதை நறுமணமாய் எண்ணுவதைப்போல, அதைக் கௌரவமான தொழிலாய் எண்ணிக்கொண்டு கால்வயிறு உணவோடும், கடனோடும், மன வேதனையோடும், கிலேசத்தோடும் காலங்கழிப்பதையே மிக்க நாணயமான வாழ்வென மதிக்கிறார்கள் போலும். தாய் நாட்டின் க்ஷேமத்தில் கருத்துவைத்து நடப்போர் இம்மாதிரி நினைப்பரோ? நாம் க்ஷேமமடைய வேண்டுமென்ற உறுதியுடையோர் இத்தகைய அற்பவிஷயத்திற்குப் பின்னிடையலாகுமோ ? நாம் மனம்வைத்து ஊக்கத்தோடு தொழிலை விர்த்திசெய்தால் முன் நாட்களில் உற்பத்தி செய்ததுபோல், இன்னும் நம் நாட்டில் சில

விடங்களில் செய்வதுபோல், மிக்க நாணயமான துணிகளை உற்பத்திசெய்யலாகும் என்பதை யித்தகையோர் கருதவேண்டும். ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மூரடான துணியை யுடுக்க அஞ்சும் நாம் நம் தாய் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு எத்தகைய தியாகத்தைத் தான் செய்யக் கூடியவர்களாக மதிக்கப்படுவோம்.

சகோதர சகோதரிகளே! இனியேனும் நாம் இத்தகைய அற்ப எண்ணங்களை யடியோடொழித்து, வீண் பிரமைக்கு இடங்கொடாமல், நம் தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்தை மனதில் வைத்து, எத்தகைய சுய நலத்தையும் கஷ்டத்தையும் கருதாமல், வீண் பகட்டான கௌரவத்தை மதியாமல், உண்மையன்போடு நடந்து கொள்ளும் வண்ணம் பரம்பொருள் நமக்கு நல்வழிகாட்டி யருள் புரிய வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் தத் ஸத்.

பிரகலாதன்.

(416-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

குறிப்பு:—இரணியன் யாருடைய புத்திரன்? யாலை நோக்கித் தவம் செய்தான்? தானே தெய்வம் என்று ஏன் கூறினன்? தெய்வ முண்டென்று அறியானே? என்பது முதலான விஷயங்களை யறிவிக்கும்படி இரண்டொரு சந்தாநேயர்கள் நமக்கு எழுதியுள்ளார்கள். ஆதலின் பின் வருவனவற்றை யறிவிக்கிறோம்:—

ஸ்ரீ வைகுந்தத்தில் பகவானாகிய மகா விஷ்ணுவிடம் வாயில் காப்போராகிய துவார பாலகர் இருவர் உளர். அவர்கள் ஜெயன் விஜயன் என்ற இரண்டு சகோதரர்கள். ஒருநாள் பகவான் அவர்களுக்கு "உள்ளே யொருவரையும் விடவேண்டாம்" என்று கட்டளை யிட்டிருந்தார்.

அச்சமயம் துர்வாச மகாரிஷி பகவானைத் தரிசிக்க வருவதை அவர்கள் கண்டார்கள். அவர் கோபத்தில் பிரசித்திபெற்றவர். துவாரபாலகர் பாடு திண்டாட்டத்தில் வந்துவிட்டது. இருதலைக் கொள்ளி வாய்ப்பட்ட எறும்புகள் கதியாகினார்கள். ஏனெனில் உள்ளே விட்டால் சுவாமியின் கட்டளையை மீறியதற்காகச் சாபம் கிடைக்கும்; இந்த ரிஷியைப் போகவொட்டாது தடுத்தாலோ இவர் கடுஞ்சாபமிடுவார். எப்படியும் ஒருவர் சாபம் கிடைத்தே தீரும். இவர்களில் யார் சாபத்தைப் பெறுவது நலமென்று சிந்தித்துக் கடைசியில் சுவாமியிடம் சாபம்பெறுவதே நலம் என்று தீர்மானித்து, ரிஷி வாயிலில் வந்ததும் நமஸ்காரம் செய்து உள்ளே விட்டுவிட்டனர்.

பிறகு சுவாமி இவர்களுக்கு "நீங்கள் பூமியில் மும்முறை ஜனனம் எடுக்கவேண்டும்" என்று சபித்து, "மூன்று முறைகளிலும் நமக்கு மித்துருவாகச் சனிக்கப் பிரியமா சத்துருவாகச் சனிக்கப் பிரியமா?" என்று வினவினார். துவார பாலகர் சிந்தித்தார்கள். "சுவாமிக்கு மித்திரராகச் சனித்தால் நெடுங்காலம் அழிவின்றிப் பூமியிலேயே யுழலவேண்டிவரும். சத்துருவாய்ச் சனித்தால் சீக்கிரம் சங்கரிக்கப்பட்டுப் பழையபடி யிங்கு வந்து சேரலாம்" எனக் கருதி, சத்துருவாகவே சனிக்கிறோ மென்றார்கள்.

இவர்களே இரணிய கசிபு – இரணியாக்கன் என அவதரித்தார்கள். பிரம்மாவின் சந்ததியிலுதித்த கசியபப் பிரம்மா என்பவர்க்கு திதி, அதிதி என இரண்டு மனைவியர்கள். அவர்களில் திதி என்பவள் வயிற்றில் இவர்கள் புத்திரர்களாகச் சனித்தார்கள். அதிதி என்பவள் கருப்பத்தில்தான் மகா விஷ்ணு வாமனவதாரம் செய்தார்.

இவர்கள் தாய்வயிற்றில் கருவுற்றதே கசியபப் பிரம்மா தமது மனைவியை நோக்கி "உன் கர்ப்பத்திலிருந்து இரண்டு அசுரர்கள் ஜனிப்பார்கள். இருவரும் மகா விஷ்ணுவால் கொல்லப்படுவார்கள்" என்று கூறினார். இவர்கள் சிறுவர்களாக விருக்கையிலேயே தாயார் "குழந்தைகாள்! உங்களை விஷ்ணு கொல்வார் என்று உங்கள் தந்தை கூறியிருக்கிறபடியால் நீங்கள் விஷ்ணு விஷயத்தில் எச்சரிக்கையா யிருங்கள்" என்று கூறினாள். ஆகையால் அது முதலே இவர்களுக்கு விஷ்ணுவின்மேல் பகை சனித்துவிட்டது.

மூத்தவனாகிய இரணிய கசிபு இமோத்கிரி பர்வதச் சாரலில் சென்று ஒருகால் பெருவிரல்மேல் நின்று பிரம்மாவை நோக்கி அகோர தவம் புரிந்தான். பிரம்ம தேவர் பிரத்தியக்ஷமாகி உனக்கென்ன வரம் வேண்டுமென்று கேட்டபோது,

"சுவாமி! தேவராலும், நரராலும், விலங்குகளாலும், அல்லிலும் பகலிலும், பூமியிலும், ஆகாயத்திலும், எந்த ஆயுதத்தாலும், எனக்கு மரணமில்லாமல் மூவுலகத்தவரும் எனக்குப் பணிசெய்ய நான் ஏக சக்ராதிபதியாய் அரசாளும்படி வரந் தரவேண்டும்" என்றான். பிரம்மா அவ்வாறே வரமளித்தார். இரணியன் உடனே பிரம்மாவை நோக்கி "மூவுலகத்தவரும் எனக்குப் பணிசெய்ய வரமளித்தபடி நடப்பது மெய்யெனின், தாங்கள் எனது பூசக்கரக் கொடையைப் பிடித்து வாருங்கள்" என்றான். பிரம்மா என்ன செய்வார் பாபம்! அவ்வாறே பணி செய்ய உடன்பட்டார்.

இரணியன் தவம் செய்துகொண் டிருக்கையில் அவன் தம்பியாகிய இரணியாக்கதன் பூமியைச் சுருட்டி கடலில் ஒளித்துவைக்க முயன்றபோது, பகவான் வராகாவதாரம் எடுத்து அவனைச் சங்கரித்துப் பூமியைப் பழையபடி நிலைக்கச் செய்தனர். இரண்யன் வரம்பெற்றுத் தன் நகரத்தை நோக்கி வந்துகொண் டிருக்கையில் வழியில் மகா விஷ்ணு கருடன்மேல்

வருவதைக் கண்டு அவரைக் கொல்லக் கருதி அவர்மேல் பாயப் போனான். அவனை யழிக்கவேண்டிய காலம் இன்னும் வராததால் பகவான் சட்டென்று கடலில் முழுகி மறைந்தார். இரண்யன் அக்கோபத்தோடு வீட்டிற்கு வந்த போது, தன் தம்பியை விஷ்ணு கொன்றுவிட்டதையும், தம்பி செய்த துர்க் காரியங்களுக்காக இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன் மனைவியாகிய லீலாவதி யைச் சிறை பிடித்துச் சென்றதையும் கேள்விப்பட்டான்.

உடனே இரண்யன் சொல்லொணாக் கோபமூண்டு தன் சேனைக ளோடு இந்திரனிடம் சென்று போர்புரிந்து அவனைச் சிறை பிடித்துக் கொண்டு, தன் மனைவியாகிய லீலாவதியை மீட்டுக்கொண்டு வந்தான். அதுமுதல் அவன் எவ்விதத்திலேனும் விஷ்ணுவை யெதிரில் வரும்படிச் செய்து அவரைக் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று வைராக்கியம் கொண்டு "என் தம்பியைக் கொன்ற விஷ்ணுவைச் சங்கரித்து அவன் உதிரத்தால் தான் என் தம்பிக்குத் தர்ப்பணம் செய்வேன்" என்று சபதம் செய்து கொண்டான். இந்திரனைச் சிறைவிட்டான். இந்திரன் சபையிலிருந்த அரம்பா முதலிய மாதர்கள் தன் சபையில் வந்து நடனம் புரியச் செய்தான். வாயு தனக்குச் சாமரை வீசவும், வருணன் பனிநீர் தெளிக்கவும், குபேரன் தன் பொக்கிஷத்தைக் காவல்காக்கவும், இவ்வாறே மற்ற தேவர்கள் தனக்கு ஊழியம் செய்யவும் கட்டளையிட்டான். இதோடு தன் படைத்தலைவர்களை யழைத்து "நீங்கள் நான்கு திக்குகளிலும் சென்று, விஷ்ணு சிவன் இவர் களைத் தெய்வமாகத் துதிக்கும் பிராம்மணர்கள், சந்நியாசிகள், யோகிகள், தபசிகளையும், பசுக்களையும் இம்சை செய்யுங்கள். அப்போது அந்த விஷ்ணு அவர்களுக்காகப் பரிந்து வருவான். அவனைப் பிடித்துக்கட்டி என் முன் கொண்டுவாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். இந்த இம்சைகளைச் சகிக்க முடியாமல் யாவரும் பகவானிடம் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள்.

இரண்யன் மனைவியாகிய லீலாவதி இந்திரனிடம் சிறைப்பட்டிருக்கை யில் கருவுற்றிருந்தாள். வருங் காலத்தில் நடக்கவேண்டிய விவகாரங் களை யுணர்ந்த நாரதர் லீலாவதி நித்திரை செய்யுங் காலத்தில் அவள் கர்ப் பத்திலிருந்த சிசுவுக்கு அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசம் செய்து வைத் தார். அக்குழந்தையே பிரகலாதன்.

இரண்யன் தன் புதல்வனுக்கு ஐந்து வயதானபோது தேவகுருவாகிய சுக்கிராசாரியின் புதல்வர் சண்டாமார்க்கர் என்பவரைக்கொண்டு வித்தியா ரம்பம் செய்வித்தான். இரண்யன் யாவரும் ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தை நீக்கிவிட்டு அதற்குப் பதில் "ஹிரண்யாய நமஃ" என்றே ஜபிக்க வேண்டுமென்றும், யாகயக்யாதிகள் யாவும் தன் பெய ராலேயே நடத்தப்படவேண்டும் என்றும் கட்டளையிட் டிருந்தான். தானே என்று மழியாத பரம்பொருள் என்றும், தன்னையன்றி வேறு கடவுளில்லை யென்றும் அகங் கொண்டான்.

சண்டாமார்க்கர் பாடசாலையில் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் ஆரம்பத்தில் கற்பிக்கும் வழக்கம்போல் பிரகலாதனுக்கும் "ஓம் ஹிரண்ய நமஃ" என்று கற்பிக்கத் தொடங்கினார். ஆனால் பிரகலாதனோ நாராயண மந்திரத்தையே கூறத் தொடங்கியதோடு உபாத்தியாயரில்லாத காலத்தில் மற்ற பிள்ளைகளுக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணரே தெய்வமென்றும், அவர் மந்திரத்தையே ஜெபிக்க வேண்டுமென்றும் போதிக்கத் தொடங்கினான். உபாத்தியாயர் என்ன தண்டித்தும் முடியவில்லை.

இதைக் கண்ட சண்டாமார்க்கர் மிக்க பீதியடைந்து நடுக்கத்தோடு இரண்யனிடம் சென்று "அய்யா இரண்யேசா! உமது புத்திரன், தங்கள் நாமதேய மந்திரத்தைக் கூற மறுத்து நாராயண மந்திரத்தையே பிடிவாதமாகக் கூறுகிறான். என்னாலானவரை சதுர்வித வுபாயத்தாலும் கூறிப் பார்த்தேன்" என்று மொழிந்தார்.

இரண்யன் கடுஞ்சினங்கொண்டு சண்டாமார்க்கரை விலங்கிட்டுக் காவலில் வைத்துவிட்டுத் தன் மைந்தனாகிய பிரகலாதனை யழைத்துத் தன்னைவிட வேறு கடவுளில்லை யென்றும், தன் விரோதியாகிய விஷ்ணுவைத் தெய்வமாகக் கருதலாகாதென்றும் எவ்வளவுகூறியும் பிரகலாதன் விஷ்ணுவே பரம்பொருளென்று பிடிவாதமாகக் கூறினதால், அவனை மல்லர்களைக் கொண்டும், மலைமேலிருந்துருட்டியும், கல் செக்கிலிட்டும், கொடிய நாகங்களை விட்டுக் கடிக்கச்செய்தும், கொதிக்கும் எண்ணெய்க் கொப்பரையில் போட்டும் வேதனைப் படுத்தினான். பிரகலாதன் பக்தியால் எல்லாவற்றிற்கும் தப்பித்துக்கொள்ளக் கடைசியில் எமனை யழைத்து அவனைக் கொல் என்றான். எமன் முன்னம் தான் மார்க்கண்டனைப் பிடிக்கப்போய் பட்டபாட்டை நினைந்து துக்கித்து, கடைசியில் தானும் தன் தூதரும் அவனருகில் செல்ல முயன்றபோது அக்னிச்சுவாலை வீசுவதை யுணர்ந்து இரண்யனிடம்சென்று கூற அவன் எமனையும் சிறைப்படுத்திவிட்டு, தானே கையில் வாளேந்தி பிரகலாதனை நோக்கி "நீ தெய்வமெனக் கூறும் ஹரி எங்குளன் கூறு" என்றான். பிரகலாதன் "தந்தையே! உம்மையும் என்னையும் இந்த அண்டாண்ட சராசரங்களையும் படைத்துக் காத்துத் துடைக்கும் பரம்பொருளாகிய அப்பகவான் தூணிலும் துரும்பிலும் அணுவிலும் எங்கும் சர்வவியாபியா யிருக்கிறான்" என்றான். அதைக்கேட்ட இரண்யன் கடுஞ்சினங்கொண்டு "ஆ. அப்படியாயின் இதோ இத்தூணில் அவனைக் காட்டு. இன்றேல் உன்னைக் கொன்று தின்பேன்" என்று அக்கம்பத்தைத் தன் கைவாளால் அடித்தான்.

"உம்பர்க்கு முனக்கு மொத்தில் வுலகெங்கும் பரந்து ளானைக்
கம்பத்தின் வழியே யிங்குக் காட்டுதி காட்டா விட்டால்
கும்பத்தின் கரியைக் கொன்ற கோளரி யென்ன வுன்றன்
செம்பொத்த குருதி தேக்கி யுடலையுந் தின்பே னென்றான்."

பிரகலாதனுடைய பக்திப் பிரபாவத்தால் உடனே அக்கம்பம் இரண்டாகப் பிளந்ததும் அதற்குள் நரசிங்க மூர்த்தமாகப் பகவான் உதயமானார். இரணியன் தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை இவற்றால் மரிக்கா வரம் பெற்றதால், பகவான், சிரம் மட்டும் சிங்க சிரமும், இடுப்பு வரையில் தேவ சரீரமும், அதன்கீழ் மனித வடிவமுமாய்த் தோன்றினார். பிறகு அனேக சிரங்களும் கரங்களு முடையவராக விசுவரூபங் கொண்டு இரணியனைச் சங்கரித்தார். வானம் பூமி யிரண்டிலும் மரிக்கா வரமுடையவனாதலால் வாயிற்படியில் உட்கார்ந்து அவனைத் தமது மடியில்வைத்துச் சங்கரித்தார். ஆயுதங்களால் மரணமில்லை யாதலின் தமது கைவிரல்களிலுள்ள நகங்களால் மார்பைக் கிண்டு சங்கரித்தார். இரவிலும் பகலிலும் மரணமில்லாத வரமுடையவனாதலின் சூரியன் அஸ்தமித்தபின் தீபம் ஏற்றுவதற்குமுன் இடையிலுள்ள வேளையில் சங்கரித்தார். அதனால் அதற்கு இரணிய வேளை யென்று பெயர் வழங்குகிறது.

இரணியன் சங்கரிக்கப்படும் சமயம் பகவானருளால் பூர்வக்கியானத்தைப் பெற்றான். உடனே பகவானை நோக்கி "ஓ எம்பெருமானே! கேவலம் ஒரு தலை இரண்டு கரங்களுடைய அடியேனைச் சங்கரிக்கத் தாங்கள் எண்ணிறந்த சிரங்களும் கரங்களும் கொண்டீர்களே. இதற்குப் பதிலாக அடுத்த அவதாரத்தில் அடியேன் குறைந்தது பத்துச் சிரங்கள் இருபது கரங்களோடேனும் ஜனிக்கும்படிக்கும், தாங்கள் ஒரு சிரம் இரண்டு கரங்களோடேயே வந்து அடியேனைச் சங்கரிக்கும்படிக்கும் வரமளிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். பகவான் "அவ்வாறே யாகுக, நீ இராவணனாகப் பிறப்பாய். நாம் இராமனாக வந்து சங்கரிப்போம்" என்றார்.

ஆகவே இரண்டாவது ஜனனத்தில் அந்த ஜயவிஜயான் இராவண கும்பகர்ணர்களாகத் தோன்றினார்கள்.

மூன்றாவது ஜனனத்தில் அவர்கள் கஞ்சன் சிசுபாலனாகச் ஜனிக்கவும் பகவான் கிருஷ்ணாவதாரமெடுத்துச் சங்கரித்தார். சிசுபாலன் சங்கரிக்கப் பட்டபோது அவன் தேகத்திலிருந்து ஒரு சோதி கிளம்பி வந்து கிருஷ்ண பகவான் தேகத்தில் புகுந்துகொண்டதாகவும், அந்த அற்புதத்தைக் கண்ட தருமாதியர் அதென்னவென்று பகவானைக் கேட்டபோது, அவர் ஜயவிஜயர்களுடைய சாபவிருத்தாந்தத்தைக்கூறி இதே கடைசி ஜனனமாதலால் இவர்களை நம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டோம் என்று கூறியதாகவும் புராணங் கூறுகிறது.

பத்திரிகாசிரியர்.

சர்வகலாசாலையும் தமிழின் உயர்ந்த பாத்தியதையும்.

கடந்த ஏப்ரல்மீ 15உ சனிவாரம் சென்னைத் தொண்டைமண்டலம் பாடசாலையைச் சேர்ந்த தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் வருடக் கொண்டாட்டம் நடந்தபோது, பச்சையப்பன் கல்லூரியைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமான் M. கந்தசாமி

முதலியார் அவர்கள், பி. ஏ, தலைப்பில் கண்ட விஷயத்தைப் பற்றி மனக் கிளர்ச்சியை யளிக்கும் ஓர் அரிய பிரசங்கம் செய்ததாகவும், அவ்வமயம் சென்னை மந்திராலோசனை சபையைச் சேர்ந்த ஸ்ரீமான் ஒ. தணிகாசலம் செட்டியாரவர்கள் பீ. ஏ.; பீ. யல்.; யம். யல். ஸி., (B. A.; B.L.; M.L.C.) அக்ராசனம் வகித்திருந்ததாகவும் 22-4-22 இல் வெளியான "ஸ்வராஜ்ஜியம்" என்ற பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அப்பிரசங்கத்தில் அக்கல்விமான் தமிழ்ப் புராதனத் தன்மையிலும், ஆழ்ந்த கருத்தும் விசால திருஷ்டியும் உடைத்தாயிருப்பதிலும் வேறெந்தப் பாஷைக்கும் மேற்பட்ட ஸ்தானத்திலிருப்பதென்றும், தமிழில் இலக்கியம், இலக்கணம்; தர்க்கம், தத்துவம், வைத்தியம், சோதிடம் முதலிய பல பிரிவுகளைப்பற்றி ஏராளமான நூல்களிருப்பதே அதனுடைய அகன்ற தன்மைக்கு அத்தாட்சி யென்றும் கூறினார். மேலும் தொல்காப்பியம், அகநானூறு, புறநானூறு, குறள், முதலிய சங்கநூல்களின் பெருமையையும், மற்றப் பாஷைகளில் அவற்றுக் கிணையானவையில்லை யென்பதையும், தர்க்க சாத்திரத்தை யொட்டி வியாக்கியானங்கள் வரையப்பட்டிருக்கும் சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களின் அருமையையும் பற்றிக் கூறியிருக்கிறார். முடிவில் சென்னை சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தினர் இப்போது தமிழை மிக்க அலட்சியம் செய்திருப்பதைப்பற்றிக் கூறித் தமிழ் முன்னிருந்த நிலைமைக்கு வரவேண்டியதற்கு என்ன செய்யவேண்டியதென்பதைப்பற்றி விவகரிக்கிறார்.

அந்தோ! நம் அருமைத் தமிழ்த் தாயின் தற்கால நிலைமை மிகப்பரிதாபமானது. அது இன்னும் சீர்கேடான நிலைமையையடையும் பாதையில் துரிதமாகச் சென்றுகொண்டிருப்பதே மிக்க துக்ககரமாக விருக்கிறது. இவ்வாறே இன்னும் கொஞ்சகாலம் நடக்குமாயின் ஆங்கிலம்கற்கும் நமது மாணவர்கள் தாய்ப்பாஷையில் பேசவே சக்தியற்றவர்களாவார்களென்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை. ஆங்கிலத்தில் இவர்கள் கற்கும் கல்வியில் சில பிரிவுகள் இவர்கள் பரீட்சையில் தேர்ச்சி யடையுமட்டுமே பயன்படுமன்றிப் பிறகு ஒரு காசுக்கும் பயன்படாது. இப்போது அனேகம் பிள்ளைகள் தமிழைத்தள்ளிவிட்டுத் தேசசரித்திரம் (History) முதலிய இத்தகையவற்றைப் பாடமாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். பிரான்ஸ், கிரீஸ், இடலி, டென்மார்க் இந்தத் தேசங்களின் சரித்திரங்களை நமது பிள்ளைகள் துனிப்புல் மேய்வது போல் உருப்போட்டுப் பரீட்சையில் எழுதிவிட்டு உடனே மறந்துவிடுவதில் என்னவேனும் பயனுண்டோ? வங்காள மாகாணத்தில், மத்திய வகுப்புப் பள்ளிக்கூடங்களின் பயிற்சி முறைகள் மாற்றப்படும் என்று அறிகிறோம்.

(1) தேச பாஷையே முதற் பாடமாகவும், ஆங்கிலமொழி இரண்டாம் பாடமாகவும் கொள்ளப்படும். (2) ஆங்கிலத்தைத் தவிர மற்றப் பாடங்கள் தேச பாஷையிலேயே கற்றுக் கொடுக்கப்படும். (3) விவசாயம், தோட்ட

வேலை, நூல் நூற்றல், நெசவுத்தொழில் முதலியன யாவும் கற்றுக்கொடுக்கப்படும் என்று தெரியவருகிறது.

ஆங்கில பாஷாபாடம் தவிர மற்றப் பாடங்கள் தாய்ப்பாஷையில் கற்பிக்கப்பட்டால்தான் இரசாயன சாத்திரம் (Chemistry), பிரகிருதி (Physics), ஜந்து தேக தர்மசாஸ்திரம் (Physiology) முதலியவற்றை நம்மவர் படிப்பதால் நம் தாய்நாட்டிற்குப் பயனுண்டாகும்.

நமது இராஜதானியில் கேவலம் முதவில் தாய்ப்பாஷையையும் ஒரு கட்டாயப் பாடமாகவாவது செய்ய முயலவேண்டும்.

இப்போது கலாசாலைகளில் உயர்தரக்கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் தாய்ப்பாஷையைப் பாடமாக எடுத்துக் கொள்ளாதபடியால் இரண்டொரு தமிழ் மாணவர்களுக்காக ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதரை வைத்துக்கொண்டிருப்பது வீண் செலவென்று இப்போதிருக்கும் பண்டிதர்களையும் எடுத்து விடுகிறதாகத் தெரிகிறது. அதன்பிறகு கலாசாலையில் தமிழ் உபாத்தியாயர் இல்லையென்ற குறையால் ஒருவருமே தமிழைப் பாடமாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

அந்தோ! இவ்வாறு நேர்ந்தால் கொஞ்ச நாட்களில் நமது தாய்நாடு எத்தகைய நிலைமைக்கு வருமென்பதை யறிவாளிகளே சிந்திக்கலாகும். தாய்ப்பாஷையை யலட்சியம் செய்த எந்த நாட்டாரேனும் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்களா? தன் தாய்ப்பாஷையில் மேல்நாட்டுச் சாத்திரங்களை யெல்லாம் மொழிபெயர்த்துச் சனங்களுக்குக் கற்பித்ததாலன்றோ யாவரும் ஆச்சரியப்படத்தக்க காலத்தில் ஜப்பான் மேல்நாடுகளோடு சமமான அந்தஸ்தை யடைந்தது. தாய்ப்பாஷை குன்றினால் நாம் ஒரு ஜாதியாரென்பதும், ஒரு மதத்தவரென்பதும் அடியோடில்லாதுபோம். பிறகு தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கென்று நம் நாட்டுத் தேசபக்தர்கள் அனைவரும் படும்பாடுகளனைத்தும் பயனற்றனவாகமுடியுமன்றோ. இனியாயினும் மந்திராலோசனை சபையிலுள்ள நம்மவர்கள் இவ்விஷயத்தில் சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தமிழைப் பழையபடி கட்டாய பாடமாக ஏற்படுத்த முயல்வார்களென்று நம்புகிறோம். இன்றேல் நம்மவர் மந்திரிகளா யமைந்தும் நம் தாய்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு உழைத்தவர்களாகக் கருதப்படமாட்டார்கள். ஆண்டவன் அருள் புரியப் பிரார்த்திப்போமாக.

பத்திரிகாசிரியர்.

கடிதங்கள்.

"ஆனந்தபோதினி" பத்திராதிபர் அவர்களுக்கு,

ஐயா, சென்னை.

தங்கள் அருமை ஆனந்தனின் மாசி மாத இதழில் வெளிவந்துள்ள விக்ரஹ ஆராதனையைப் பற்றிய தலையங்கத்தைக் கண்டு உவகை கொண்டு அது விஷயமாகவே சிற்சில அம்சங்களை கீழ்க்குறிக்க விரும்புகிறேன்.

சரித்திர முறையாக விமர்சனஞ் செய்யப்பட்டபடி பல்லாயிரம் வருடங்களுக்குக் குறையாமல் நிலவி வரும் நம் நாகரீகத்தில், கண் காணுமிடத்தெல்லாமும் மனம் நோக்குமிடமெல்லாமும் உள்ளதோர் பரத்தைப் பல தத்துவத்தாலான உடம்பினுள் காண்பதற்கு, உள் நோக்கு கொள்வது எளிதன்றென, உடம்பை ஆலயமாக உருவகப்படுத்தி ஊனினுள் உள்ள உத்தமனை அவ்வாலயத்தில் ஓர்மூர்த்தத்தில் இலயப்படுத்தி,பகிர்முகங்கண்டவாறு உண் முகம் நாடுவது முறையெனப் பண்டைமறை எல்லாம் பறைசாற்றப் பக்குவ முனிகள் பழாப் பழங்களையும் பழுக்கச்செய்து வந்திருக்கின்றனர். இவ்வூனினுள் உத்தமனைக் காண்டலே உடம்பினாலாய பயனென்பதும், அவ்வாறு காணாதார் ஜென்ம துக்கம் நீங்கி நீங்காயின்பம் அடைதலில்லை என்பதுமே நம்கொள்கை. எனவே நமதருமை நாவுக்கரசும் "தேடித் தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக்கண்டுகொண்டேன்" எனத் தம்மருமை அனுபவத்தை விளக்கியுள்ளார். இருதய குகையில் வாசம் செய்யும் அணுவுக்கணுவானதும் மகத்துக்கு மகத்தானதுமான இப்பொருளை வேதாந்த விஞ்ஞானத்தால் காண்டலே சர்வ துக்க நிவர்த்திக்கும் பரமானந்தப் பிராப்திக்கும் வழியாயிருப்பது. நம் ஜீவியலக்ஷியமெல்லாம் தேவர்களும் அடைதற்கரிய இவ்வுத்தம சரீரத்தில் உத்தமனைக் காண்டலேயாகும். இதுவரை வரைந்த இத்தனை வாக்கியங்களிலும் நான் "காண்டல்" என்பதையே வற்புறுத்துகிறேன். இப்பிறவியிலேயே காணவேண்டும். ஏனெனில் இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ? எது வருமோ? எனவே அத்தத்துவப் பொருளைக் காண, உள்ளே காண, வெளியே ஆயத்தமாகக் கற்பனா சரீரத்தில் காணவேண்டுவது அவசியமாகிறது. இது நம் கொள்கை.

ஆனால் ஏன் ஒரு சார்பார், இச்சகுணத்தை, சகுண ஆராதனையை, விக்ரஹ பூஜையைக் கண்டிக்கிறார்களென்றால், அவர்களுடைய லக்ஷியமெல்லாம், மனிதனாய்ப் பிறந்ததற்கு, நல்லவனாகவும் உலகத்துக்கு உபயோக முடையவனாகவு மிருத்தலேயாம். அவ்வாறிருந்தால் இறந்தபிறகு கடவுள் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுப்பார் என்பது அவர்கள் கொள்கை. இந்தக் கொள்கை இந்துக்களல்லாதவர்களில் பெரும்பாலோர் கொள்கையாம். இவர்கள் மோக்ஷமடைய நல்லவர்களா யிருக்கவேண்டு மென்பது தவிர்த்து செய்யவேண்டுவ தின்னதென்பது விளங்கவில்லை. இவர்கள் கொள்கை நம் சோபானத்தில் முதல்படியி லடங்கிவிட்டது. இதை இயமம், நியமம், என நாம் சொல்லுவோம். அல்லது சரியை என்ற படியில் வைப்போம். இப்படியில் இந்திரியங்களுக் கியற்கையாயுள்ள சேட்டைகளால் நேரும் எல்லா பாதகங்களையும் களைந்து எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகி அந்தணராதலே இச்சோபானத்தின் தேவையாம். இதற்கு மேம்பட்டதான சோபானங்களில் கிரியை ஒருவேளை சில மதங்களிலும் புகுந்ததா யிருக்கலாம். அதற்கு மேம்பட்ட யோகம், தபஸ், ஞானம், இத்யாதி முறைகள் இவர்களிடத்து எங்கேனும் காணப்படுவதாகப் புலப்படவில்லை.

இதனால் அவ்வப்போது அவதரித்த மகான்கள் அந்தந்த காலத்திற்கும், இடத்திற்கும் தக்கபடி எவ்வளவு வரையில் கூறினால் விளங்குமோ அவ்வளவு மட்டிலேயே மதபோதனை செய்திருக்கின்றனரென்ற ஆன்றோர் சித்தாந்தம் உண்மையே யென நன்கு விளங்குகிறது.

ஆனால் கடவுள் எங்கு முளாரென இவர் வாயார வாழ்த்தலாம். ஆனால் சுவானுபவத்தில் எங்கும் பெருவழக்காய் நின்று தன்னருள் வெளிக்குள்ளே அகிலாண்ட கோடிகளெல்லாம் நிற்க இவர்கள் காண்கின்றாரா? இல்லையே. நம்மவரே, தூண், துரும்பு, முதல் மகத்தான ஆகாசம் வரையிலுள்ள எல்லா அண்டசராசரங்களையும் தூண்டு சுடரனைய சோதிபோல் காணக் கூடியவர்கள். இதுவன்றோ அன்னார் இலக்ஷியத்துக்கும் நம்மனோ ருடைய தற்குமுள்ள வித்தியாசம். இத்தகைய கொள்கைக்கு இப்பூர்வ பீடிகையான பகிர்முக விக்ரஹாராதனம் இன்றியமையாததன்றோ. எனவே சிலநாட்கள் முன்பாக நாகரீக விவரணஞ் செய்துகொண்டோரின் நயமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு நம்மவர் கெடுவது காலத்தின் கொடுமையே! இதனால் நான் பிறமதத்தின் இலக்ஷியங்களைக் குறை கூறவந்ததாகக் கொள்ளலாகாது. உண்மையில் விஷயம் அவ்வாறிருக்கிறது.

வாஸ்தவமாக இவ்விக்ரஹங்களுடைய மகிமையை யறிய, அவைகளின் சந்நிதானத்தில் நின்று காதலாகிக் கசிந்து, கண்ணீர் மல்கினாலன்றி வீண் வாதம் செய்வதில் பயனில்லை, பரீக்ஷிக்க விரும்புவோர் கருணை வள்ளலான, ஆரழலாய் நீண்டுகந்த எம் தேஜோமூர்த்தியாகிய அருணாசல இலிங்கத்தின் முன்பாக ஐந்து நிமிடங்கள் நிற்கட்டும். பாழான மனமெல்லாம் குவிந்து பரம்பொருளை நாடுமென்பதி லையம் சிறிதளவுமில்லை, முக்காலுமில்லை. அக் கருணாமூர்த்தி தன் கருணை வெள்ளத்தை அன்பரனைவர்க்கும் திறப்பாராக.

ஓம் தத் ஸத்.

திரு. கி. சுந்தரேசையர்,
திருவண்ணாமலை.

ஓர் கடிதம்.

சோதர சோதிரிகளே!

நான் எனது நண்பரிடம் துன்மதி௵ பங்குனிமீ சஞ்சிகையை ஒரு நாள் வாங்கி வாசித்துக்கொண்டு வருகையில் "குரு வணக்கம்" என்ற தலைப் பெயருள்ள வியாசத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன்,

அதைப் படித்து வருகையில் அந்த வியாசம் நான் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் ஒரு புஸ்தகத்தில் வாசித்த ஞாபகம் வந்தது. அதைப் பரிசோதிக்க ஆர்வமுற்றுப் பரிசோதிக்கும்போது அது மதுரை வித்தியாபாநு பத்திராதிபர் ஸ்ரீமான் மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட வியாசத் திரட்டின் முதல் பாகத்தில் இருந்ததைக் கண்டேன். இத்துடன்

தர்துபிஞு வைகாசிமீ சஞ்சிகையில் "திருநீறு" என்ற வியாசமும் அதி லிருந்து எடுத்தது என்றறிந்தேன். இதுபோன்ற குற்றங்களுக்கு ஆளாகாத நமது ஆனந்தன் மேற்படி கவிராயருக்குக் குற்றவாளியானுனே என்று நான் விசனிக்கிறேன்.

பகல் கொள்ளை அடிப்பதுபோல் தானே வியாசம் எழுதியதாகப் பாவித்து வியாசத்தின்கீழ் கையொப்பமிட்டிருக்கிறுர். அன்னவரை நாம் தூஷிப்பது நமக்கு அழகல்ல. இனியாவது அன்னவர் இக்காரியம் செய்யா திருப்பார் என்றும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் புரியுமாறு பிரார்த் திப்போமாக.

பட்டுக்கோட்டை க. நாடிமுத்துப் பிள்ளை,

மாயவரம்.

குறிப்பு :—மேற்கண்ட இரண்டு வியாசங்களும் பா. பஞ்சாபகேசன், (மாயவரம்) என்பவரால் அனுப்பப்பட்டவை. இவ்வாறு முன்னமே பலர் தங்களுக்கு உண்மையில் இல்லாத கௌரவத்தை யடையக்கருதி அன்னியர் எழுதியதைத் தாங்கள் எழுதியதாக அனுப்பியிருக்கிறுர்கள். இத்தகையார் அதனுல் அவமானமடைவதைக் கண்டிருந்தும் சிலர் இன்னும் இத்தகைய மிக்க இழிவான களவுசெய்து ஆனந்தனுக்கு மனவருத்த மளிக்கிறுர்கள். இதனுல் ஒரு வியாசம் வந்தால் நாம் அதை நம்பி யுடனே வெளியிடாமல் சிந்திக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இத்தகையார் ஆனந்தனுக்குத் தீங்கிழைக்கும் பெரும்பாதகத்தை யடைவார்களென்பது நிச்சயம்.

பத்திரிகாசிரியர்.

பகவத்கீதை வசனம்

(429-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

துரியோதனன் துரோணுசாரியரிடம் அவ்வாறு கூறியபின் அவனுக் குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குவதற்காகக் கங்கா புத்திரராகிய பீஷ்மர் தமது வெண்சங்கை யெடுத்து வாயில் வைத்துச் சங்காதம் செய்தார். உடனே துரியோதனனுடைய சைனியத்தி லிருந்த மற்ற படைத்தலைவர் களும் தத்தமது சங்கங்களைப் பூரித்தனர், பேரிகை முதலிய அனேகவாத்தி யங்கள் எங்கும் கோஷித்தன.

எதிரிகளின் இக்கோஷத்தைக் கேட்டதே, இந்த அண்டாண்ட சரா சரங்களை யெல்லாம் தமது உதரத்தில் வைத்துக் காக்கும் மாதவனுகிய ஸ்ரீகண்ணபிரான் பாஞ்சசன்யம் என்ற தமது சங்கை மலர்க்கரத்திலேந்திச் சிவந்த பவழம்போன்ற வாயில் வைத்துச் சப்தமேகங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து முழங்கினுற்போலும், சப்த சமுத்திரங்களும் பொங்கிச் சத்தித்தாற்போ லும் பூரித்தார். அச்சத்தம், "ஏ துரியோதனுதியரே! இப்பாண்டவர்கள் நமது பிராணனுக்குச் சமானமானதால் நீங்கள் இந்த யுத்தத்தில் தப்பிப் பிழைக்கப்போவதில்லை" என்று கூறுவதுபோன்றிருந்தது.

பகவான் தமது பாஞ்சசந்நியத்தை முழக்கத் தொடங்கியதே தருமர் அனந்தவிஜயம் என்ற தமது சங்கையும், பீமன் பௌண்டரிகம் என்ற சங்கையும், அர்ச்சுனன் தேவதத்தம் என்ற சங்கையும், நகுலன் சுகோஷம் என்ற சங்கையும், சகதேவன் மணிபுஷ்பகம் என்ற சங்கையும் எதிரிகளின் இருதயம் நடுங்கும்படி தொனித்தார்கள். இன்னும் பாண்டவர் சேனையிலுள்ள துருபதன், சிகண்டி, திருஷ்டத்யும்நன், விராடராஜன் முதலிய மற்றப் படைத்தலைவர்களும் தத்தமது சங்கங்களை யெடுத்துக் கோஷித்தார்கள். இச்சங்கநாதங்கள் கௌரவருடைய நெஞ்சை யூடுருவி ஆகாயத்திலும் பூமியினும் எதிர் ஒலிமயமாய் நிறைந்தன.

இனி யுத்தத்தைத் தொடங்கப்போகும் சமயம் காண்டீபனாகிய அர்ச்சுனன் கண்ணபிரானை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறலானான்:—

"எல்லா வுலகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் பகவானே! இங்கு நம்மோடு யுத்தம் செய்யக்கருதி வந்திருப்பவர்கள் யார்? இங்கு வந்திருப்பவர்களில் எவரோடு நாம் போர்தொடுக்கலாம்? என்பனவற்றை யறிந்து கொள்வதற்காக, எந்தவிடத்தில் நின்று பார்த்தால் அனைவரையும் நன்றாகப் பார்க்கக்கூடுமோ, அந்தவிடத்தில் எனது இரதத்தைக்கொண்டு போய் நிறுத்தப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றான்.

அர்ச்சுனன் அவ்வாறு பிரார்த்தித்ததே, கார்வண்ணனாகிய கண்ணபிரான் வெள்ளைப்புரவிகள் பூட்டப்பட்ட தமது ரதத்தை இருசேனைகளுக்கும் மத்தியில் கொண்டுபோய் பீஷ்மாதியர் இருக்குமிடத்திற்கு நேர்முகமாய் நிறுத்தி "ஹேபார்த்த! இங்கு யுத்தசந்நத்தராய் ஒருங்குகூடி யிருக்கும் கௌரவர்களைப்பார்!" என்றருளினார்.

அவ்வாறே யர்ச்சுனன் எதிரிகளின் சேனையை நோக்கியபோது அங்கு தன் தந்தைமார்களும், பாட்டன்மார்களும், ஆசாரியர்களும், மாதுலர்களும், சகோதரர்களும், புத்திரர்களும், பௌத்திரர்களும், சிநேகர்களுமாக உள்ளவர்களையே கண்ணுற்றான். உடனே "அடடா இவர்களெல்லாம் நமது சுற்றத்தார்களல்லவா? இவர்களைக்கொல்வது அதர்மமும் பாபமுமல்லவா" என்று அவன்மனதில் தோன்றிய சோகமோகத்தால் சித்தக்கலக்கமும் துக்கமு மடைந்தவனாகிப் பகவானை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறினான்:—

"ஓ பகவானே! யுத்தம்புரியக்கருதி இந்த இரணகளத்தில் வந்து நிற்கும் எனது பாட்டன்மார், தந்தைமார், சகோதரர், மாதுலர் முதலிய இச்சுற்றத்தாரைக் காணுந்தோறும் என் கைகால் முதலிய அவயவங்கள் சோர்வடைகின்றன, நாவரள்கின்றது, முகங்காய்கின்றது, என்தேகம் வெதும்பி நடுக்கமும் மயிர்க்கூச்சு முண்டாகின்றன, என்கையினின்றும் காண்டீபமென்ற வில்லும் நழுவுகின்றது. சரியாக நிற்க என்னால் கூட

வில்லை. இவற்றோடு பல அவசகுனங்களையும் காண்கின்றேன். பகவானே! இந்த யுத்தத்தில் பீஷ்மர் முதலிய என் சுற்றத்தாரையெல்லாம் சங்காரம் செய்துவிட்டு நான் அடையத்தக்க பலன் ஒன்றையுங் காண்கிலேன். எனக்கு வெற்றியும் வேண்டாம், இராஜ்யமும் வேண்டாம், இவற்றாலடையும் சுகபோகமும் வேண்டாம்.

நாம் யாருக்காக இராஜ்யத்தையும், அதனால் வரும் போகத்தையும், சுகத்தையும் அடைய விரும்புகிறோமோ, அத்தகைய சுற்றத்தாரே தங்கள் உயிர்பொருள் முதலியவற்றிலுள்ள ஆசையை விடுத்து மரணத்திற்குத் துணிந்து இப்போரின் முன்வந்து நிற்கின்றனர். விஷயம் இவ்வாறிருப்பதால் இவர்களைக் கொல்வதால் எங்களுக்கு இழிவும் பாபமுமே சம்பவிக்குமன்றி இன்பம் எவ்விடத்தும் உளதாகாது. ஏ மதுசூதன! இவர்கள் என்னைக் கொல்வதாயினும் நான் இவர்களைக் கொல்லமாட்டேன். மூவுலகமும் எனக்குக் கிடைப்பதாயினும் கொல்லேன் எனின், இம்மண்ணுலகத்தையடையும் பொருட்டு இவர்களைக் கொல்ல விரும்புவேனோ? அரசர்கள் தம் குலம் நாசமாகும்படி செய்வதனா லுண்டாகும் தோஷத்தையும், மித்திரர்களுக்குத் துரோகம் செய்வதனா லுண்டாகும் பாபத்தையும் துரியோதனாதியர் அறியாத தன்மையால் மறந்திடினும் நான் அவற்றை மறக்கேன்.

குலம் நாசமாகவே குலத்தின் சர்வதர்மங்களும் நாசத்தையடையாநிற்கும். குலதருமம் நாசமாகவே குலம் முழுவதையும் அதர்மம் சூழ்ந்துகொள்ளும். அது சூழவே குலமாதர் நெறிதவறி விடுவார்கள். மாதர்கள் நெறிதவறினால் மாதர் பதிவிரதாதர்மம் கெடவே வர்ணாசிரம தர்மங்களனைத்தும் தலை தடுமாற்றமுறும். வருணாசிரமதர்மம் கெடவே அக்குலத்தைச் சார்ந்தவரும், சாராது குலங் கெடும்படியான செயலைச் செய்தோரும் மீளாநரகிற் சேர்வர். இப்படி சேர்வதால் பிதுர்க்களும், தங்களுக்குப் பிண்டக்கிரியைசெய்ய ஒருவருமில்லாததால், நரகத்தில் வீழ்வர்.

மின்னல்போல் தோன்றியழியும் இராஜ்ஜியம் முதலிய செல்வத்தையிச்சித்துத் தங்கள் உயிரையே விடத்துணிந்து வந்துநிற்கும் இத்துரியோதனாதியரைக் கொல்லத்துணிந்த நான், என்ன ஆச்சரியம்! மஹாபாவத்தைச் செய்யவிருந்தேன். ஆயுதபாணிகளாக நிற்கும் இவர்கள் முன்னே நான் ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டு யுத்தம்செய்யாது நின்றால் இவர்கள் என்னைக் கொல்லத் துணிவரோ? அப்படியிவர்கள் என்னைக் கொன்றாலும் அதை க்ஷேமமாகவே நான் பொறுத்துக் கொள்வேன்" என்று கூறி, சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட மனதையுடைய அர்ச்சுனன், தன்கையிலிருந்த வில்லும் அம்பும் நழுவி விழவும் கண்களில் நீர் அரும்பவும் தேர்த்தட்டில் அமர்ந்தான்.

சோக அத்தியாயம் முற்றிற்று.

2-வது சாங்கியயோக வத்தியாயம்

மேற்கண்டபடி பீஷ்ம துரோணாதியர்களிடம் உண்டான இரக்கத்தால் சோகமுற்றுச் செய்வதின்னதென்றுணராது தியங்கி நின்ற அர்ச்சுனன் ஈடேறும் வண்ணம் மனதில் உன்னிய கிருஷ்ணபகவான் அவனை நோக்கி,

"ஏ அர்ச்சுனா! உனக்குண்டாகியிருக்கும் இச்சோகமாகிய மோகமானது அவிவேகிகளுக்கும், பேடிகளுக்கும் உரியது. துர்க்கீர்த்தியையுண்டாக்குவது. குறையாத ஞானத்தைக் குறைப்பது. துன்பத்தில் மகாதுன்பமானது. நித்திய நரகத்திற் றள்ளத்தக்கது. சுத்தவீரனாகிய உன்போன்றவர்க்குத் தகுதியல்லாதது. இத்தகைய சோகம் இந்த யுத்தபூமியில் எவ்வாறுனக் குண்டாயிற்றோ நான் அறியகில்லேன். சுத்தவீரனென்று பிரக்யாதிபெற்ற உனக்கு இக்கோழைத்தனம் தகாது. இதையொழித்து உனது க்ஷத்திரிய தருமத்தின்படி யுத்தம்செய்யத் தொடங்குதி!" என்று கூறியருளினார்.

அர்ச்சுனன்:—ஓ பகவானே! இங்கு யுத்தம்செய்ய வந்திருப்போர் நான் மனம், வாக்கு, காயம் என்ற முக்கரணங்களாலும் பூஜித்தர்க் குரிய பாட்டன்மார், தந்தைமார், ஆசாரியர் முதலியவர்களாக விருக்கின்றார்களே. இத்தகையோரை நான் எவ்வாறு கொல்லத் துணிவேன்? இவர்களைப் பகைவரெனக்கருதிக் கொன்று அதனால் பெருவாழ்வு பெறுவதைக் காட்டிலும், இவர்களது கீர்த்தியைக் கூறிக்கொண்டு அன்னியரிடம் யாசித்துச் சீவித்தல் சிரேஷ்டமாகுமல்லவா? அப்படிக்கின்றி யிவர்களைக்கொன்று நான் இவ்வுலக போகங்களை யனுபவிப்பது இவர்கள் உதிரத்தில் சமைத்த அன்னத்தைப் புசிப்பதுபோலல்லவோ ஆகும்?

இப்போது பாணப்பிரயோகம் செய்து யுத்தத்தைத் தொடங்குவதோ, அல்லது இதை விட்டுவிட்டுப் பிட்சையெடுத் துண்பதோ எனக்குப்புலப்படவில்லை. அப்படி யுத்தம் செய்யினும் இவர்களே யென்னை வெல்வார்களோ, நானே யிவர்களை வெல்வேனோ, நிச்சயம் எது எனக்கூற முடியாது. இங்குள்ளவர்களில் எவர்கள் இறந்தால் அதைச் சகித்துக்கொண்டு நான் உயிர்வாழமாட்டேனோ, அத்தகைய பீஷ்மர் துரோணர் முதலியோரே வெற்றியைக்கருதி யுத்தத்தைத் தொடங்கென்று முன்வந்து நிற்கின்றனர்.

ஓ பிறப்பிறப்பற்ற பரம்பொருளாகிய பகவானே! இந்த பீஷ்ம துரோணாதியர்களிடம் நான் வைத்துள்ள பாசமாகிய இருள் என் அறிவாகிய கண்ணை மறைப்பதனால் நான் ஈடேறும்வழி யின்னதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் செய்யத்தக்க சிரேஷ்டமான காரியம் இன்னதென்று கூறியருளப் பிரார்த்திக்கிறேன். ஏ செந்தாமரைபோலும் கண்களையுடைய

மேகவர்ணனாகிய சுவாமி! "பிழைத்தற்குரிய மேலானவழியை நீ வேண்டிக்கேளாமல் நான் கூறுவேனோ" என்று கருதுவீராயின், இதோ தாங்களே எனக்குத் தஞ்சம் என்று நம்பித் தங்களைச் சரணடைந்து தங்கள் பாததாமரையை யடியேன் சிரசிற்றரித்துக் கொள்கிறேன். தங்கள் சிடனாய்த் தங்களுக்குச் சாஷ்டாங்க தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். அஞ்சேல் என்று அபயஸ்தம் தந்து இங்கு நான் செய்யவேண்டுவது இன்னதென்று அருள்புரிவீராக.

இப்பூமண்டல முழுமையும் அரசாக்ஷிசெய்யும் பெருஞ் செல்வத்தையும், தேவலோக போகங்களையு மடைந்தாலும், எனது தேகேந்திரியங்களை வருத்தா நிற்கும் இச்சோகமானது என்னைப் பொருந்தாமலும் வருத்தாமலும் பாதுகாக்கத்தக்க உபாயத்தை யெங்கும் கண்டிலேன்." என்று கண்ணீர்சொரிய அழுதான்.

அர்ச்சுனன் பாசமாகிய அக்கினியால் வெந்தழியா வண்ணம், எவ்விதப் பிரதிபலனையும் கருதாமல் உயிர்களைப் பாதுகாப்பதையே தம்கடமையாகக்கொண்ட கிருஷ்ணபகவான், அருள்மாரியால் அர்ச்சுனனது பாசமாகிய அக்கினியைத் தணித்தற் பொருட்டு, வேதமுடிவாகியதும், உலகிற்கு முதற்பொரு ளானதுமாகிய பரமார்த்த வஸ்துவின் ஞானத்தை அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்:—

ஹே அர்ச்சுன! துக்கப்படத்தகாத பீஷ்ம துரோணாதியர்களுக்காக நீ துக்கிக்கின்றனை. அறிவாளிகள் மொழியத்தகாத வார்த்தைகளை மொழிகின்றனை. நித்தியா நித்திய வஸ்துக்களைப்பற்றி ஆராய்ந்தறிந்த அறிவுடையோர்கள் இறந்துபோன சுற்றத்தாரைக் குறித்தும் இறவாதிருக்கும் சுற்றத்தாரைக் குறித்தும் விசனமடைய மாட்டார்கள் என்பதை யறியாய் போலும். ஏ அர்ச்சுனா! நீயும், நாமும், இங்கிருக்கும் மற்ற அரசர்களும் முன்னம் இல்லாதிருந்தவர்களல்ல, இனிமேலுள்ள எதிர்காலத்தும் இல்லாமற்போகிறவர்களுமல்ல. நாம் ஆன்மசொரூபமாக எப்போதுமேயுள்ளோம்.

இறந்துபோவது தேகமே. அதற்குள் இருக்கும் ஆன்மசொரூபம் அழியாதது. தேகமே பிறத்தல், பாலியம், கௌமாரம், யௌவனம், விருத்தாப்பியம், மரணம் என்ற மாறுதல்களை யடைகின்றது. ஆன்மாவிற்கு எவ்விதமாறுதலு மில்லை. தேகமே அழிந்து மறுபடி வேறுதேகம் உண்டாகிறது. ஆன்மா நாசமடைவது மில்லை. ஜநநமடைவது மில்லை, அது நித்தியம். இந்த உண்மையை அனுபவமா யறிந்தவன் தேகம் அழிந்து பிரியும்போதும் அது தன்னது என்றுகருதிச் சற்றும் துக்கிக்கமாட்டான்.

அர்ச்சுனன்:—அவ்வாறு எல்லா அவஸ்தைகளும் தேகத்திற்கே யெனின் சுகம், துக்கம், உஷ்ணம், சீதம் முதலிய இவற்றை ஒரு கிரியையு

யில்லாதிருக்கும் ஆன்மா (நான்சுகி, நான் துக்கி என்று) அடைவது யாதினால் ?

கிருஷ்ணபகவான்:—ச்ரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களும், சத்தம் பரிசம் முதலிய விஷயங்களும் சம்பந்தப்பட்டுச் சீதோஷ்ண முதலியவற்றை யந்தக்கரணத்திற் களிக்க, அந்தக்கரணத்தோடு தாதான்மிய சம்பந்தமுடைய ஆன்மாவோடு அவை பொருந்துகின்றன.

மேலும், ஏ அர்ச்சுனா ? சீத உஷ்ணங்கள், சுகதுக்கங்கள் இவற்றின் தன்மைகளை நோக்கின் இவை அநித்தியமாம். அதாவது தோன்றுவதும் மறைவதுமானவை. அவற்றை நீ சகித்துக்கொள்வாயாக. அவ்வாறு சுகதுக்கங்களைச் சகித்துக்கொள்ளும் பெரியோரை யவை கலங்கச்செய்யா.

[சீதோஷ்ண சுகதுக்காதிகள் இந்திரிய வாயிலாய் மனதைத்தாக்குகின்றன; சாட்சியாயுள்ள ஆன்மாவை அவை தாக்குவதில்லை. ஆன்மா நிர்விகாரி, நிர்க்குணமுடையது. அவ்வாறிருக்க நாம் ஏன் அதையுணர்ந்து சந்தோஷமும் துக்கமும் அனுபவிக்கிறோமெனின், இந்த ஆன்மா தன்னை மறந்து அந்தக்கரணத்தோடு தாதான்மியமடைந்துள்ள பிராந்தியால் அவ்வாறு அனுபவிப்பதாய் மயங்கி வருந்துகிறது. "நாம் சாக்ஷிமாத்திரமே, நமக்கு ஒரு கிரியையுமில்லை, சுகதுக்கம் ஒன்றுமில்லை" என்றறிடம் பொருந்தி மனதோடு தாக்கற்று நிற்போரைச் சுகதுக்கங்கள் பாதிக்கா. அத்தகைய தன்னையறிந்த ஞானிகள் தேக உணர்ச்சி யில்லாதவர்களாய் இருப்பதை யனுபவமாய்க் காணலாம்.

ஆன்மா தாதான்மியங்களால், தான் சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பது போல் மயங்கி யிருப்பதற்கு ஒரு திருட்டாந்தம் கூறுகிறோம். ஒரு குடத்தில் ஜலத்தைவிட்டுத் தீயின்மேல் வைத்தால், தீ குடத்தில் தாக்க அதிலுள்ள ஜலத்திற்குச் சூடேறி அச்சலம் கொதிக்கிறது. அப்போது அச்சலத்திலுள்ள சூரியபிம்பம் துள்ளிக்குதித்துச் சிதறுவதுபோல் தெரிகிறது.

குடமே தேகம்—அதிலுள்ள ஜலமே அந்தக்கரணம்—பிரதி பிம்ப சூரியனே ஜீவன்—அப் பிரதிபிம்பத்திற்கு ஆதாரமான வானத்திலுள்ள சூரியனே சிவசாட்சியாகிய ஆன்மா—விஷயாதிகளே அக்னி. அக்கினியின் சூடு ஜலத்தைத் தாக்குவதுபோல் விஷயாதிகளா லுண்டாகும் சுகதுக்காதிகள் இந்திரிய வாயிலாய் அந்தக்கரணத்தையே தாக்குகின்றன. சூடு வான சூரியனைத் தாக்குவதில்லை. அதுபோல் சுகதுக்காதிகள் ஆன்மாவைத் தாக்குவதில்லை. ஜலம் கொதிப்பதால் பிம்ப சூரியன் துள்ளுவது போல் தெரிவது எப்படி பொய்த் தோற்றமோ, அவ்வாறே அந்தக்கரணத்தில் தாக்கும் சுகதுக்கங்கள் தன்னைத் தாக்குவதுபோல சீவன் பிரமை யடைகிறது. நாம் சாக்ஷியென் றுணர்ந்தால் பிறகு அப்பிரமை யொழியும்.

மேலும் சுகதுக்கம் என்பவை மனதாலுண்டாவதே யெனலாம். உண்மையில் உலகிலுள்ள பொருள்களில் சுகமாவது துக்கமாவது கிடையா

யில்லை. நமக்குக் குளிராக விருந்தால் அக்கி இதம் செய்கிறது. இன்றேல் துன்பம் செய்கிறது. இவ்வாறே தாரம், புத்திரன், தனம் இவற்றால் ஒருவேளை சுகமும் ஒருவேளை துக்கமும் உண்டாவது அனுபவம். இவவாற்றால் சுகமாவது துக்கமாவது, இவை உலகப் பொருள்கள் எதிலு மில்லை. சுகதுக்கங்கள் மனோநிலையைப் பொருந்தியவைகளே. மனம் மாயையாதலின் அவை மாயாசம்பந்தமே. அவித்தையாகிய மாயையொழிந்து நாம் சாக்ஷியாகிய நமது நிஜசொரூபத்தை யுணரின் அவை யொழிந்துபோம்.

ஞானத்தையடைய விரும்பும் அதிகாரி சுகதுக்கங்களில் சமதிருஷ்டி யுடையவனாய், அவற்றைப் பொறுமையோ டனுபவிக்க வேண்டு மென்பது விதியாதலின், பகவான் அர்ச்சுனனையும் அவ்வாறு சகித்துக்கொள்ளும் படி கூறினார்.]

(தொடரும்)

சீடன்

மாணவர்கள் பக்கம்

மாணவ நண்பர்களே! இண்டர்மீடியட் (F. A.) என்ற பரீக்ஷையின் முடிவைப்பற்றிய ஜாப்தாபத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்டிருந்ததை 20-5-22ல் கண்டோம். யாராருடைய எண் அதில் காணப்பட வில்லையோ அவர்களெல்லாம் மிக்க விசனப்படுவார்கள் என்று நாம் கூறவேண்டுவ தில்லை. அந்தோ நீண்டகால விடுமுறையைச் சந்தோஷமாகவும் உல்லாசமாகவும் அனுபவித்துக்கொண் டிருக்கும் போது இடையில் இத்துயரம் புகுந்தது மிக்க விசனிக்கத்தக்கதே யென்பதில் ஐயமின்றாம்.

இக்காலத்தில் நாம் திருப்தியாகவே விடைகளை யளித்திருக்கிறோம், தேறவேண்டியதற்குப் போதுமான புள்ளிகள் (Marks) வாங்குவோம் என்று நம்பியவர்களும் கூடத் தவறி விடுவது (இக்காலத்திய கல்வி முறையால்) இயற்கையா யிருக்கிறது. எவ்வாறெனின், ஒரு பாடபுத்தகத்தைப் பாடசாலையில் போதிக்கும் உபாத்தியாயர், அதில் சில அம்சங்களை முக்கியமானவை யென்று கருதிக் கற்பிக்கிறார். ஆனால் பரீட்சையில் கேள்வி கேட்கும் பரீக்ஷகர் அப்பாடத்தில் வேறு அம்சங்களை முக்கியமானவைகளாகக்கருதி, அந்த அம்சங்களைக் கூறாவிட்டால் புள்ளிகளைக் குறைத்து விடுகிறார். சில சந்தர்ப்பங்களில் போதனாசிரியர் ஒருவிதமாய்ப் போதித்திருக்கப் பரீக்ஷகர் வேறு விதமான விடைகளை யெதிர்பார்க்கிறார். இவற்றால் மாணவர்கள் பட்ட கஷ்டமனைத்தும் வியர்த்தமாகி, காலமும் பணமும் வீண் செலவாய்முடிகின்றன.

சில மாணவர்கள் பரீட்சையில் தேறாவிட்டால் அதைப் பெரியதுக்க சம்பவமாகக் கருதி மனதிற்கு மிக்க வியாகூலத்தை யுண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள். இதில் ஒருவித அகௌரவத்தையும் கற்பித்துக்கொள்கிறார்கள்.

நண்பர்களே! இது பெருந்தவறு. உங்கள் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு இப்பரீட்சையில் தேறுவது இன்றியமையாததான சாதனமல்ல.

இப்போதிருக்கும் கல்வி முறைப்படி இது ஒரு வெளிப்பட்டமே யன்றி வேறில்லை. ஆங்கில பாடசாலைகளில் வாசித்துப் பட்டம்பெற்றாலும் கடைசியில் பாஷாஞானமட்டுமே ஜீவனாதாரவழிக்குப் பயன் படுகிறதயன்றி, அதனால் வேறு எவ்விதப் பெறுபேறு மில்லையென்பது திண்ணம். மிக்க புத்திசூக்ஷ்ம முடையவனும், மிகக்கஷ்டப்பட்டு வாசித்தவனும் பரீக்ஷையில் தவறிவிடுவதையும், மட்டியும், சோம்பேறியும் ஒவ்வோர் சமயங்களில தேறிவிடுவதையும் காண்கின்றோம். ஆதலின் இதில் கௌரவ அகௌரவமொன்றுமில்லை.

பரீட்க்ஷையில் தேரியவனே செல்வமும் புகழும் பெறுகிறானென்ற நியமமுமில்லை. அர்த்த விஷயம் பொதுவாய் நாம் முன்செய்த வினையின் பயன்படி நடக்கிறது. மனச்சோர்வு இன்னும் எதிர்காலத்திலும் தீமையையளிக்கும். ஆகையால் நண்பர்களே! பரீட்சையில் தேறவில்லை யென்று மனங் குன்றிவிடாதிர்கள். வேண்டிய சௌகரியங்கள் இருந்தால், ஊக்கத்தோடும், உரோஷத்தோடும் மறுபடி முயற்சிசெய்யுங்கள். அப்போது அடுத்த பரீட்சையில் தேறுவீர்கள். இன்றேல் கடவுளை நம்பி உத்தமமான துறையில் பொருள்தேட முயலுங்கள். எப்போதும் அறிவை வளர்க்கத் தக்க கல்வியில் நீங்களேயாவது பயில்வதைமட்டும் கைவிடாதிர்கள். சீடன் பதவியை யெப்போதும் கைப்பற்றியிருங்கள். ஆண்டவன் உங்களுக்கு இம்மை மறுமையாகிய இருபயன்களையும் அவசியமளிப்பார்.

சீடன்.

சிந்தனைத் திரட்டு

1. பிறரை நல்வழிப்படுத்த நீ வெளிப்படுமுன், உன் நெஞ்சை முதலில் நீ பரிசுத்தப் படுத்துவாயாக.

2. நீ எக்காலும் ஈசனையே நம்பியிருப்ப துண்மையாயின், உனக்கு யாதொரு துன்பமுமில்லை.

3. உனது பிறப்பும், உன்செல்வமும், நீ வகிக்குமுயர்ந்த உத்தியோகமும், உன்னை உண்மையில் சிரியோனாக்காது. நீ செல்கிற நன்மார்க்கமும், இயற்றுகிற நற்கருமங்களும் மட்டுமே உன்னை மேன்மைப்படுத்தும்.

4. நற்குணமே நன்னிலைக்குக் கொண்டுவரும். துற்குணம் உன்னைக் கட்டாய மழித்துவிடும்.

5. தாராள நெஞ்சினனா யிரு. கடினசித்தனா யிராதே.

6. சத்தியமே உன் வாணாளாகிய கட்டிடத்தின் முதல் அஸ்திவாரக் கல்லாயிருக்கட்டும்.

7. அன்பு, தியாகம், பயமின்மையே உன்வாழ்நாளின் முக்கியகொள்கைகளாகக் கொள்வாயாக.

8. அடிமையாய் ஒருக்ஷணமுமிராதே. மனோதைரிய முடையவனாயும், ஞானவானாயும், சுதந்திரியாயு மிரு.

9. பேராசை பெருநஷ்டம், உனக்குக் கடவுள் கொடுத்ததைக்கொண்டு திருப்தியாய் வாழ்.

10. ஈஸ்வரனிடத்தில் என்றைக்குப் பயபக்தி உண்டாகிறதோ, அந்நாளே ஞானத்துக்காரம்பம்.

11. உன் சுய ஆசைகளை அடக்குவாயாக.

12. உன் கொடிய பகைவர்களைக்கூடக் கனவிலுந் துன்புறுத்தக் கருதாதே.

எம். பி. எஸ். வேலாயுதம்,
சென்னை.

பெண்கள் பக்கம்

அவசரம்.

சகோதரிகளே! நான் மேற்குறித்த அவசரத்தைப் பற்றி யுங்கட்கு இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லத் துணிகின்றேன். இதனை நீங்கள் ஆழ்ந்து யோசிக்கின் என்மேல் சிறிதும் வருத்தமுற மாட்டீர்கள். அதற்கு மாறாக இவ்வியாசத்தை நன்றாகப் படித்து அதன்படி நடப்பீர்களாயின் மேம்படுவீர்கள்.

"ஐந்து வந்தாலும் அவசரம் ஆகாது" "பத்து வந்தாலும் பதற்றம் ஆகாது" என்னும் பழமொழியைச் சகோதரிகள் பலமுறைகளிலும் கேட்டிருக்கலாம். அவசரமானது ஆபத்தை யுண்டுபண்ணும். நீங்கள் ஒவ்வொரு வேலையைச் செய்யும்போதும் அவசரப்படாமல் சாந்தமாகச் செய்வீர்களானால் ஒருவிதத்திலுங் கெடுதியை யனுபவிக்க மாட்டீர்கள். அவசரமானது உங்களிடம் பொருந்தி விடுவதால் உங்களிடம் அமைந்திருக்கும் நற்குணங்களெல்லாம் தாழ்ந்து மேலோங்காமல் பரிதபிக்கின்றன. நீங்கள் பேசும்போது வெகு அவசரமாகப் பேசி விடுகின்றீர்கள். ஆனால் உங்களிற் சில சகோதரிகள் வெகு சாந்தமாகப் பேசுகிறார்கள். அதனால் நன்மை யெய்துகின்றார்கள். நீங்கள், உங்கள் கணவர்களிடம் பேசும்போதும் வெகு அவசரமாக வார்த்தைகளைக் கோபத்தின் தூண்டுதலால் கொட்டி விடுகின்றீர்கள். பிறகு, "அந்தோ! அறியாமற் சொல்லி விட்டோமே" என்று வருந்துகிறீர்கள். உங்களுடைய கணவர்கள் உங்களுடைய உயிருக்கு இருப்பிடமானவர்களன்றோ! அவர்கள் வேலைக்குப் போய் வரும் களைப்பாலும் வருத்தத்தாலும் சிறிது கோபத்துடன் பேசநேரிடும். அக்காலங்களிலன்றோ எந்த நேரத்திலு முங்கள் கணவர்களை மகிழ்விப்பது போல் மகிழ்விக்க வேண்டும். கணவர்கள் ஒன்று சொல்லு முன் நீங்கள் இரண்டு சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றீர்கள். அதனால் உண்டாகும் துன்பமே அதிகம். கணவர்கள் ஏதேனும் கோபமாகப் பேசினாலும் நீங்கள் அவை

களைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவசரப்பட்டுப் பேசாமல் அமைந்திருக்க வேண்டும். இவ்விதம் அமைந்திருப்பதற்கு உங்கட்குப் பொறுமை யவசியமானது. பொறுமையை நீங்கள் கொண்டிருந்தால் அவசரம் தலைகாட்டாதோடிவிடும்.

அவசரம் தலைகாட்டாதொழிய நிதானம் ஏற்படும். நிதானம் ஏற்பட்டவுடன் ஒவ்வொரு வேலையுஞ் சரிவர நடைபெறும். சண்டை, சச்சரவு, கலகம் முதலியவைகளை யடியோடு நீக்கிவிடும். "எல்லாத் தானத்திலும் நிதானம் சிறந்த" தென்று பெரியோர்கள் உங்கட்குக் கூறியிருக்கின்றார்களல்லவா? நீங்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நன்றாயறிந்திருக்கிறீர்கள், ஆனால் அதன்படி நீங்கள் நடப்பதுதான் காணோம். ஆனால் நீங்கள் இவ்விடத்தில் ஒரு வினா விடுக்கலாம். அதாவதென்னவெனில் ஆண் பிள்ளைகள் மாத்திரம் சரிவர நடக்கின்றார்களா வென்பதே. எந்த விஷயத்திலும் ஒவ்வொருவரும் தம்மிடம் பொருந்தியுள்ள தீக்குணங்களை யொழிக்க முயலவேண்டுவதே கடமையன்றோ! ஆண்பிள்ளைகட்கும் இது போன்ற போதனைகள் எண்ணிறந்தன போதிக்கப்படுகின்றன வென்பது நீங்கள் அறியாததல்ல. ஆண்மக்களும் பெண்மக்களுந் திருத்தமடைந்து விட்டால் இந்தியா பண்டைய சிறப்பெய்த யாது தடை. உலகத்துத் தாய்மார்களாகிய நீங்கள் இவ்விதமான கெட்ட குணங்களை யடியோடு நீக்கி விடுவீர்களானால் மற்றோரும் நல்வழி யடைந்துவிடுவார்கள். ஆகலின் சகோதரிகளே! நீங்கள் நல்வழி யடையவேண்டுமாயின் உங்கள் தேசத்துக்கு நன்மைபுரிய வேண்டுமாயின், உங்கள் உயிரனைய கணவர்களை மகிழ்விக்க வேண்டுமாயின், உங்கள் சந்ததியார்கள் நன்மைபெற வேண்டுமாயின் நல்லோர்களாக இருக்க வேண்டுமாயின் "அவசரம் ஆபத்துக்கிடம்" என்பதை யுங்கள் கவனத்தில் பதிய வைத்து அதிஜாக்ரதையுடன் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் அவசரப்படாமல் நிதானமாகவும் முன் யோசனையோடும் பேசப்பழகுவீர்களாக.

மு. மாணிக்க நாயகர்.
புதுவை.

இல்லறம்—ஜீவகதி.

(425-வது பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிரத்தை பக்திகளுடன் செய்யப்படும் இக்கர்மங்களினால் சொர்க்காதி புவனங்களில் வசிக்கும் புண்ணியாத்மாக்களுக்குப் புண்ணிய பலன் விர்த்தியாகும். நரகலோகங்களில் வசிக்கும் ஆத்மாக்களுக்குப் பாபபலன் குறையும். குறையவே அத்துன்ப உலகத்தினின்று விடுபடும். இதனாலே சற்புத்திரன் தன் குலபிதிர்க்களை நரகத்தினின்றும் விடுதலையாக்கிக் கரை யேற்றுகிறானென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. நரகத்தினின்றுந் தன் பிதிர்க்களை விடுவிப்பதினால் கர்த்தா வெகு புண்ணியத்தை யடைகிறான். பிதிர்க்களும் பிதிர்த்தேவர்களும் அவனைப் பூரண திருப்தியுடன் ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். தன்

பிதிர்க்களிடத்தில் பக்தியினால் நன்றி மறவாமை யென்னும் பரம தர்மத்தைச் சிரத்தையுடன் செய்கிற கர்த்தாவைச் சகல தேவர்களும் வாழ்த்திக் கொண்டாடுகிறார்கள். அவன் கருதியவை யிடையூறின்றி நிறைவேறும் வண்ணம் அனுக்கிரகிக்கிறார்கள். மாதுர் யக்ஞம்,பிதிர் யக்ஞம் என்னப்படும் இக்கர்மம் எல்லாவற்றினும் சிறந்ததாகப் பெரியோர்கள் புகழ்கிறார்கள். நமது சாஸ்திரங்களில் இதற்கு மேற்பட்ட கர்மம் வேறொன்றென்று கூறப்படவில்லை. இதுகாறும் கூறியவை எல்லா வுலகங்களுக்கும் பொதுவாகும். இனி, மேலே சென்ற ஆன்மாக்கள் இப்பூலோகத்துக்கு வருவதைப்பற்றிச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

போக பூமியினின்றும் விடுபட்டுப் புண்ணிய சேஷங்களை யனுபவிக்கவும், மேலும் மேலும் புண்ணியங்களை யீட்டுதற்கும் பூலோகத்தை நோக்கி வருமான்மாக்களும், நரகத்தினின்றும் விடுபட்டுப் பாவசேஷ பலனையாவது அதற்குமுன் புரிந்துள்ள புண்ணிய சேஷபலனையாவது அனுபவிக்கப் பூலோகத்தை நோக்கி வரும் ஆன்மாவும் சந்திர மண்டலமாகிய பிதிர் லோகத்தை யடையும். சூட்சும சரீரத்துடன் கூடியே யடையும். பிதிர் லோகத்திற் பரிபாகத்தை யடையும். பரிபாக முதிர்ந்தபின் சந்திர மண்டலத்தினின்று மிறங்கும். எவ்வாறென்னில் சந்திர மண்டலத்தினின்று வருகிற பனித்துளியுடன் அல்லது மழைத்துளியுடன் கலந்திறங்கும். இறங்கிப் பூமிக்குள்ளிருக்கும் வித்துக்களிற் பிரவேசித்துச் செடி, கொடி, மரம், புல் முதலியவையாகக் கன்மத்துக்குத் தக்கபடி உருவத்தைக் கொள்ளும். புண்ணிய பலத்தை யனுபவிக்கப் பிறக்கும் ஆன்மா புண்ணிய தேசத்தில் புண்ணிய நதிக்கரையில், தேவாலயத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் பூமியிற் பிறக்கும். கன்மத்துக்குத் தக்கபடி ஐசுவரியத்திற் சிறந்த குலத்தில், புண்ணிய மிகுந்த குலத்தில், கல்வியும் ஞானமும் சிறந்த குலத்திற் பிறக்கும். எவ்வாறென்னில் வித்துருவத்திற் பிரவேசித்துச் செடி கொடிகளாதியான வுருவமாய்த் தோன்றும். அதிலுண்டாகும் பலனைப் புண்ணியவான்கள் புசிப்பார்கள். புசித்த ஆடவர்மகளிர் சரீரத்திற் சுக்கில சுரோணிதங்களாக மாறும். ஆடவர் சரீரத்திற் சென்றதே வித்தாய்ச் சோணிதத்துடன் கலந்து சரீரோற்பத்தியை யடையும். பெண் சரீரத்திற்சென்ற ஆன்ம சத்தி வேர்வையாதி மலங்களுடன் கலந்து வெளிப்பட்டு வேறு சரீரத்தை யவாவி முன்கூறியது போல அலைந்து திரியுமேயன்றிச் சரீரோற்பத்தியை யடைவதில்லை. புண்ணிய பலனுக் கேற்றவாறு உயர்ந்த ஜாதி உயர்ந்த குலம் கல்வி ஞானமிவற்றில் சிறந்த விடத்திலுள்ள புண்ணியவான்களுக் காகாரமாய்ச் சரீரத்தை யடையும். புண்ணியக் குறைவுள்ளவை தாழ்ந்த ஜாதி தாழ்ந்த குலமுடையாரை யடையும். மிகுந்த பாபமுடைய வான்மாக்கள் பசு பட்சிகளுக் காகாரமாய் அவ்வச் சொரூபங்களை யடையும். அவ்வாறு வித்தாகவோ, காய் கனி, ஔஷதமாகவோ அல்லது ஜலரூபமாகவோ வினைப்படி

தான் ஜனிக்கவேண்டிய ஆடவன் தேகத்தில் பிரவேசித்து விந்தாய் மாறும் இவையெல்லாம் அவ்வவற்றின் வினைப் பயனை யனுசரித்து ஈசுவர சக்தியால் கூட்டப்படுகின்றன. அவ்வினைப் பயனை யறிந்தூட்டும் சக்தி யீசுவரன் ஒருவனுக்கே நிரந்தரமாயுளதாம். கூட்டும்பொழுது இன்னின்ன காலத்தில் இன்னின்ன பலனை யனுபவிக்கக் கடவதென்று விதிக்கப்படுவதால் அவ்வினைப் பயனுக்கு விதி என்று பேர் கூறப்படும். அது அனுபவித்தாலன்றித் தீராது.

பிதாவின் சரீரத்தில் இரண்டு மாதகால மிருந்து பரிபாகப்பட்ட வான்மா விந்து என்னும் வித்தின் வடிவாகத் தாயின் கர்ப்பாசயத்தை நோக்கிச் செல்லும். செல்லும்போது தனஞ்செயன் என்னும் வாயுவோடு கூடி வெளிப்படும். வெளிப்படும்போது விந்து அவ்வாயுவைச் சூழ்ந்து மூடிக் கொள்ளும். காட்டாமணக்கின் பாலை யொரு தொன்னையில் வைத்துக் கொண்டு, ஒரு சிறு துரும்பை வட்டமாக முடிந்து, அந்தப்பாலில் நனைத்து ஊதினால் அதினின்று ரசமணிகள்போல அளவிலாதன வெளிப்பட்டுக் காற்றில் பறப்பதை நாம் காணலாம். அவையாவை? அந்தப்பால் தன்னை வெளியிலூத்தும் காற்றைச் சுற்றிக்கொள்ளும். அவையே உருண்டைகளாக வெளிப்படுகின்றன. நீரில் குமிழி உண்டாவதும் இவ்வாறேயாம். ஓர் அறுகம்புல்லினுனியில் தங்கும் பனித் துளியைப்போல அளவுள்ள ஒரு சிறியமணியாய்க் கருப்பாசயத்தை யடைந்து சோணிதத்தால் உருவம் பெற்றுப் பிறக்கும். "அறுகுநுனி பனியனைய சிறியதுளி பெரியதொரு ஆகமாகியோர் பாலரூபமாய்" என்ற பெரியோர் (பட்டினத்தார்) கூற்றானுமுணரக்கிடந்தது. தனஞ்செயன் என்னும் வாயுவே சோணிதத்துடன் வளர்ந்து சரீரமாய்ப் பரிணமிக்கின்றது. அது சிரசிலேயே வசிக்கும். மரண காலத்தில் மற்ற வாயுக்கள் வெளிப்பட்டுப் போகவும் தனஞ்செயன் நீங்குவதில்லை. அக்கினியால் தகிக்கப்படும்போது கபாலத்தைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படும். பூமியில் புதைக்கப்படுவதினால் கபாலம் வெடிப்பதில்லை. அவ்வாயுவும் வெளிப்படாது. வெளிப்படாத அந்தவாயு ஜீவசக்தியுடையதாதலாலும் அதுவே சரீரமாகப் பரிணமித்தலாலும் அது இருக்குமிடத்தில் உருவங்கள் தோற்றும். சரீரம் முற்றும் மண்ணாய் மடிகிறவரையில் அவ்வுருத் தோற்ற முண்டாகும். அதையே பேய் என்பார்கள். அது யாதொரு தீமையுஞ் செய்யாதாயினும் பயப்படும் சுபாவமுள்ளவர்களுக்குத் தீமை நேரிடுவதுண்டு. விசேஷமாய்ப் பெண்களுக்கே தீமையுண்டாகும். பயப்படுமியல்புள்ள சில ஆடவர்களுக்கும் தீமை பயக்கும். பிணங்களை யெரித்துவிடுகிற சுடுகாட்டினிடத்தில் இவ்விதமான சொரூபம் காணப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் எரியும்போது கபாலம் வெடித்து வாயுவெளிப்பட்டு வெளிவாயுவோடு கலந்து சென்றுவிடும்; அங்கே தங்குவதில்லை. ஆதலால் அவ்விடத்தில் உருத்திரமூர்த்தி வசிக்கிறார் என்றும், அதனால் அவருடைய பரிவார

மாகிய பைசாசகணங்கள் அவரது சந்நிதியில் ஒருவருக்குந் தீமைசெய்யாவென்றும் கூறுவது உலகவழக்கம். ஸம்ஹாரகாலத்தில் சகல சராசரங்களையும் தமது நெற்றிக்கண் நெருப்பினால் தகித்துவிட்டுச் சர்வசூன்னியமான அவ்விடத்தில் தனித்துச் சிவபெருமான் வசிப்பாரென்று வேதாதிநூல்கள் கூறுகின்றன. இதையே “கோயில் சுடுகாடு” என்று பெரியார் கூறினார்கள். அதுபோலவே சுடுகாடும் சகல பிராணிகளையும் தகிப்பதினால் உருத்திரமூர்த்தி இருப்பிடமென்று கூறுவர். இந்தப் பிதிர்க் கர்மத்துக்கனுசரணையாகவே தேவர், பூதம், விருந்து, இவர்களை யாராதிப்பதும் விதிக்கப்பட்டது. இவற்றைத் தேவ யக்ஞம், பிதிர் யக்ஞம், பூத யக்ஞம், பிரம யக்ஞம், மானிட யக்ஞம் என்பர். இதற்குப் பஞ்ச மஹா யக்ஞம் என்று பெயர் கூறுவர். இவற்றுள் வேதமோதுதல் பிரமயக்ஞம்; பிதிர்க்களைக் குறித்துச் செய்யப்படும் தர்ப்பணம் முதலியன பிதிர்யக்ஞம்; தேவர்களைக் குறித்து அக்கினியில் ஓமம் செய்வது தேவயக்ஞம்; காகபலி சுவானபலி முதலியன பூதயக்ஞம்; அதிதிகளுக்கு அன்னமிட்டு உபசரிப்பது மானிட யக்ஞம். இவ்வைந்து யக்ஞங்களும் ஒரு கிரஹஸ்தன் அவசியம் செய்து தீரவேண்டும்.

இவற்றால் சித்த சுத்தியடைந்த ஆன்மா புண்ணியான்மா என்னப்படும். இவ்வான்மாவே சொர்க்காதி புவன போகங்களை யனுபவித்து அவற்றில் நிராசையுண்டாய்ப் பிரம நிஷ்டைகூடி மீளாக்கதியாகிய சாயுஜ்ய பதவியை அடைந்து நித்தியானந்த சுகத்தை யனுபவிக்கும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் தெய்வபக்தியே ஆதாரமா யுள்ளது. தெய்வ பக்தி யில்லாமற் செய்யப்படும் எந்தக் கர்மமும் பலன் தராது. கர்மம் என்பது இன்னதென்பதை விளக்குவோம். (தொடரும்)

இல்லறம்—ஜீவகதி முற்றும்.

சிவானந்தசாகர யோகீஸ்வரர்.

நீதி வாக்கியங்களின் உரைப் பிரதி.

அன்னிய நாட்டு நாகரீகத்தால் நம் நாட்டுச் சிறப்பு எத்தனை மாறினும், வாடிய புஷ்பத்தினுந் தேனிருப்பதுபோல அது குன்றாமல் இன்னும் நிலை பெற்றிருப்பது மிகவும் வியக்கத்தக்கது. ஆயினுஞ் சிற்சிலர் காலத்துக் கேற்ற கோலங்கொண்டு பழைய நூற்களையே பழைமைக்கு விரோதமாக மேற்கோள் காட்டியும், தம் நாஸ்திகக் கொள்கைக்குத் தக்கபடி ஆஸ்திக நூற் கொள்கைகளைத் திரித்தும் கூறித்திரிகிறதைக் காண எம்மனம் நாணுகின்றது. இத்தகைய இழுக்குக்களுக்குப் பண்டைய உரையாசிரியரும் உட்பட் டிருக்கின்றனர். வடநூற் போக்குக்குந் தங்கருத்துக்கும் பொருந்தியபடி திருக்குறளுக்கு உரைவகுத்தார் பரிமேலழகர் என்பது, அவருடைய உரையையும், இப்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட மணக்குடவர்

உரையையும் ஒத்திட்டுப் பார்த்தால் நன்கு விளங்கும். ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமாதலின், ஸ்ரீமான் தி. செல்வகேசவராய முதலியார் அவர்கள் இயற்றியுள்ள திருவள்ளுவரென்னும் வியாசத்தின்கண் பரக்கக் காணலாம்.

இவ்விதமாகப் பொருள் கொள்வது எக்காலத்தும் இயல்புபோலும்; ஔவையார் இயற்றிய நீதிவாக்கியங்களிற் போதிய சான்றுகள் மலியும். அவ்வம்மையார் வேதாந்தப் பொருள் நாடாது இருக்க, அக்கருத்தேயுடையார் என 'ஆத்திசூடி வேதாந்த ரஹஸ்யம்' ஆதிய நூற்கள் கூறும். உதாரணமாக 'இல்லற மல்லது நல்லறமன்று' எனக் கற்புவாழ்க்கையிற் பட்ட நல்லாளுடன் கூடி நடாததை யில்லறதருமமெனை வெள்ளிதாக விளங்கிநிற்க, இச்சான்றோர்கள் 'நிலைபெற்ற இல்லாகிய மோட்சத்தை நாடிச் செய்யும் அறமாகிய துறவறம்' என்ப. எனின், துறந்தார் எவ்வணம் அறமியற்ற வியலும்? இல்லறத்துள்ளார் மோட்சத்தைக் கருதிச் செய்வதா அன்றோ அறங்கள்? இல்லையெனின் வசிட்டர் வள்ளுவர் முதலாயினர்க்குத் தனியே யோர் துறக்கங் குறிப்பித்தனர் போலும்.

நிற்க, ஆத்திசூடி கொன்றைவேய்ந்தன் ஆய நீதிவாக்கியங்களின் சிறப்பெடுத் தோதுதல் பொன்னில மாட்சிமைக்கு மங்கலகரமான மஞ்சணிறத்தை ஒப்பவைத்தல் போலாமென அஞ்சிக்கூறாது விடுத்தனன். அவைகளைத் தொல்காப்பியவுரை முதலிய சிறந்த நூற்களிலும், தருக்கப் பிரசங்கங்களிலும் மேற்கோளாகவும், இன்றைக்குஞ் சிறு பாலர்கள் முதல் ஓத்தாகக் கொள்ளுதலுமே அவைகளின் சிறப்பை நன்கு விளக்கும். இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த நூலிற்கு ஓர் உரை யிருந்திருக்க வேண்டு மென்பதே என் துணிபு. பண்டைய நூற்கள் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றிற்குந் தக்க உரைகளும், சில நூற்களுக்கு ஒன்றுக்குமேல் உரைகளும் அமைந்திருக்க என் இந்நூலுக்கும் இராது? யான் நினைத்தபடியே உரையொன்றும் இருக்கின்றது. அவ்வுரையும், அதன்கண் கண்ட பாடமும் தமிழுலகோர் அறியுங்கால், இந்நூலின் கண் தோன்றும் பலவித ஐயப்பாடும் நீங்குவது நிச்சயம். அவ்வித ஐயப்பாடுகளுக்கு முதற்காரணம் தற்போழ்து வழங்கும் குற்றமான பாடமே; இரண்டாவது, இந்நூல் இயற்றிய காலத்திருந்த நோக்கமும் ஆசார நிலைமையும் உணராது, தாந்தாங்கொண்ட கொள்கைக்கும் தமது காலத்துக்கு கோலத்திற்கு மேற்றபடி பொருளுரைத்தலுமாம். யான் சிறிது கடுமையாகக் கூறுவதற்கு ஆன்றோர் மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். சந்தேகத்துக் கிடமான வாக்கியங்களும் அதற்குப் பல பொருளுரையும், ஏட்டுப் பிரதியுரையால் விளக்கமும் ஆன சிலவாக்கியங்களை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன்:

1. அக்கஞ் சுருக்கேல்.
2. ஙப்போல் வளை.
3. இடம்பட வீடேல்.

4. தானமது விரும்பு.

5. பாம்பொடு பழகேல். (இஃது அரவமாட்டே லென்பதுடன் நோக்கக் கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றமாதல் காண்க)

6. ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்.

7. உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு-முதலியன.

இவைகளிற் சில சந்தர்ப்பங்களில் இராமானுஜர் விருத்தியுரை விளக்கஞ்செய்யும். ஆயினுஞ் சில கல்வியாளர் அவர்வேண்டுமென்றே பாடத்தைத் திரித்துப் பொருள் கூறினரென்ப.

யான் கூறிய ஏட்டுப்பிரதி சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரித் தமிழ்ச் சங்கத்துக் குரிமையானது. அந்நூலைச் சீக்கிரத்திற் பதிப்பிக்கவேண்டிய முயற்சிசெய்து வருவதாக அறிகிறேன். அந்நூல்வரையில் வெளிப் போழ்ந்தால் மன் பதை யுலகத்துக்குக் கழிபெரு நன்மையாம். அவ்வுரைக் காசிரியர் இன்னார் என விளங்காவிடினும், உரையின் சொற்பொலிவும் பொருணயமும் உரைப்போக்கும் நோக்குழி பண்டைய காலத்ததாகவே கருதுவதற் கிடமுண்டு. மிகவுங் கடினமும் அநேக விபரீத உரை யீட்டுக் குங் காரணமான இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு அமைத்த உரையை யீண்டுக் குறிக்கின்றேன்.

(குறிப்பு—அந்நூலில் அறஞ்செயவிரும்பு என்ற தொடக்கத்துக்கே "சொன்றைவேய்ந்தன்" என்றும், மற்றைய வொன்றக்கு "அன்னையும் பிதா" என்றுந்தலைக் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. வேண்டுவோர் மேற் கண்ட கல்லூரித் தமிழ்ச்சங்கத்துக் காரியதரிசிக்கு எழுதினால் விபரங் கிடைக்கும்.)

ஙப்போல் வளை:—இதற்குப் பற்பலர் பலப்பல உரைகூறுவர். நமது போதினியிலும் (5-ம் தொகுதி, முதற்பகுதி, 21-24 பக்கங்கள்) ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாசன் என்னும் பண்டிதர், ஙகரத்தைப்போல் உன் சுற்றத்தாரை ஆதரித்துத் தழுவிக்கொண்டிரு......ஙகரமானது தான் பிரயோசனமுள்ள எழுத்தாயிருந்தும் பிரயோசன மில்லாத தன் இனத்தையுந் தழுவுதல் போல" என்றும் கூறிய உரையை ஆதரித்து அநேகர் கூறுகின்றனர். இன்னுஞ் சிலர் கூறும் உரை விநோதமாக இருக்கும். அஃதாவது, ஙகரம், முற்காலத்தில் 'ஞ' காரத்திற்கு இடைச்சுழி யிட்டாற் போல் (ஞ) எழுதப்பட்டது; அவ்வெழுத்துத் தன்னை வளைந்தது போலச் சுற்றத்தைக்கொண்டு வளைக, என்பதாம். இரு உரையுஞ் சுற்றத்தைத் தழுவுதலே கருத்தாதலின் ஏன் முதற்பொருளையே கொள்ளலாகாது. இஃதெல்லாம் பாட பேதக்குற்றமாகும். இனி உரையிற்கண்ட;

"ஙப்போல் வளை" என்பது ஙகரவடிவமாய்ப் போரில் மாற்றானை வளைக; அது படைகளுக்கு உடற்றவும் ஒதுங்கவுமாம்; என்றவாறு; (ஙகர) வடிவம் என்பது யூகம்—அது சக்கரயூகங், கிரவுஞ்ச யூகம், பாசயூகம், துசி

யூகம், என்பன போல் ஒன்று; இவ்வியூகங்கள் பாரதம், இராமாவதார முதலிய பெருநூல்களிற் காணலாம்.

"இஃதறியாத பிறரெல்லாம் ஙு என்பது யூகிபாடையிலே பரிமாவாதலின், அப்படை கொண்டு போரில் வெல்லக் கருதுவார் பகைவரை வளைக என்று, "படைக்குட்டம் பாய்மா வுடையானுடைக்கிற்கும்" என்ற அடியைக்காட்டாகக் கொண்டுரைத்தும்; "போல" என்று மூலபாடந் திரித்துக் கருத்துவழூப் படுத்தியும் உரைகண்டனர்; யூகிபாடை ஔவையார் பாடலுக் கிலக்கன்மையாலும் பிறவானும் அவருரைகள் பொருந்துவன வல்லவாம்.

இதனால் நாம் கொள்ளும் பாடமும், உரையும் பிசகென்பது தெற்றென விளங்கும்.

இதே போல "உண்டி சுருங்குதல்..." வேறுபட்டுளது.

"உண்டி சுருங்கிற் பண்டிக் கழகு" என்றது,..........உண்டியாகிய உணவு இல்லறத்தார்க்குந் துறவறத்தார்க்கும் விதித்த வளவில் ஏகதேசங் குறைந்தால் பண்டியாகிய வயிற்றி னுக்காகாது அதனால் நித்திய கன்மவொழுக்கம் நிறைவேற அழகு வாய்ந்துவரும் என்றவாறு"———————என்றுளது.

இப்பாடத்தை யறியாதே பலரும் பலவிதமாகக் கொள்வர். இதன் ஐயத்தை நமது போதினியி லெடுத்தோதிய (தொகுதி 5. பகுதி 4. பக்கம் 156) சங்கர நாராயணர்க்கு விடை பகர்ந்தவருட் சிவானந்த யோகீஸ்வரர் உரையே மேற்பட்டதெனக் கொண்டனம். ஒருவர் 'பண்டி' என்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறியதாகச் சொன்னார். அதற்கு உரையையும் அனுப்பியிருந்தாராயின் சிறந்திருக்கும்.

நிற்க யோகீஸ்வர ரவர்கள் சர்வ சாதாரணமான ஐயமுந் தற்கால நாகரிகத்தாலுண்டான அவவமென முனிகின்றனர். "முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி யவர் மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவம்" ஆயினும் பசுத்தோல் போர்த்த புலி பைங்கூழ் மேயின் என் செய்வாம்? ஐயப்படுதல் குற்றமாயின் திரிபுற்ற பாட மேற்றுவாரும் ஓதுவாரும் அக்குற்றத்துக் காளாகாரோ? அவர்கூறும் விளக்கமே, நியாயவாதி (Vakil) ஒருவர் "அமெரிக்கா நாட்டுப் பிரசித்திபெற்ற நிபுணர் ஆராய்ச்சியின் பயனாக ஆண் சந்ததி விரும்புவார் பெண்மக்களின் சுரோணிதக் குறைவாலும் ஆண்மக்களின் சுக்கில மிகுதியாலும் அடையலாம் என்றதைமறுத்து, டெயின் (Dr. Taine) என்பார், உணவின் குறைவால் அஃது சாத்தியமாகாது என்றார்" என உதாரித்துக் காட்டினர். அவைகளை விவரப் படுத்தல் இடக்காதலாலும், இடமிக்குக் கொளலாலும் நிறுத்தினேன். உணவாதிகளானே ஆடவரும் மாதருமே ஏனைய சௌகரியங்களைக் கொள்ளலாமென்பது நம் ஆயுள் வேதக் கோட்பாடு. மாதர்கள் ஊண்குறைத்தலால் வேறுவிதமான வியாதி

கள் சம்பவித்தற் கிடமுண்டாதலாலும் பழைய உரையின் கொள்கையாலும் ஏனையோர் உரைகளை மறுத்தற்குச் சாலும். குறை கண்டார் வேறு விதமாகக் கொள்ளாது என் கருத்தைக் கொள்வரெனக் கருதுகிறேன். பாடந் திருந்தியவரைக் குறை கண்டேனே யன்றி உரை கண்டாரை யன்று என உணரற்பாலது. பெரியோர் வாக்கின் உண்மையை நிலை நிறுத்தப் புகுந்தவன், வேறு இழுக்குகளிற் படினும் ஆன்றோர் க்ஷமிப்பாராக!

து. தீனதயாளு, சூளை, சென்னை.

ஓர் முக்கிய அறிவிப்பு.

அன்பார்ந்த சந்தா நண்பர்களுக்கு ஓர் வேண்டுகோள்.

(1) ஆனந்தனுடைய சந்தா நேயர்கள் ஆனந்தன் விஷயத்தில் மிக்க அன்புடையவர்க ளென்பதும், அவனுடைய அபிவிர்த்தியில் உண்மையான சிரத்தையுடையவர்க ளென்பதும் அனுபவமாயறிந்த விஷயம். உண்மையில் இது ஆனந்தனுக்கு ஒருவிதப் பெருமையையும் சந்தோஷத்தையு மளிக்கிறது. இச்சஞ்சிகையோடு 7-வது வருடம் முடிகிறது. நாம் கடந்த இரண்டு சஞ்சிகைகளிலும் பிரசுரித்தபடி முன்பண மனுப்பாதவர்களுக் கெல்லாம் இச்சஞ்சிகையை வி. பி யி லனுப்புகிறோம்.

8-வது வருடத்திற்குச் சஞ்சிகையை நிறுத்தும்படி எழுதியவர்களுக்கு இச்சஞ்சிகையைச் சாதாரண தபாலில் அனுப்பிவிடுகிறோம். ஆயினும் இன்னும் ஒருமாதம் வரையில் அவர்கள் பெயர்கள் புத்தகத்திலிருந்து எடுக்கப்படமாட்டா.

ஒவ்வொருவருடமும் சிலர் சந்தாவினின்று நீங்கிக்கொள்வதால் இரண்டு வருடங்களாய்ச் சந்தாதாரரின் தொகை ஒரே அளவில் நின்று வருகிறது. இதனால் நாம் உத்தேசித்துள்ளபடி சஞ்சிகையை விர்த்திசெய்யக் கூடாமலே யிருக்கிறது. சந்தாதாரர்கள் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டால் மிகச் சுலபமாகவே தலைக்கொரு புது சந்தாதாரரைச் சேர்க்கலாம். எட்டாவதுவருடம் ஒவ்வொருவரும் தயவுசெய்து அவ்வாறே ஆனந்தனுக்கு உதவி செய்வார்களாயின், இது நம்தெய்வத் திருமொழியாகிய தாய்மொழிக்கும், நம் தாய் நாடாகிய பாரத மாதாவிற்கும் செய்த பேருபகார மாகுமாதலின், பெரும்புண்ணிய மெய்தப் பெறுவார்க ளென்பது திண்ணம்.

(2) ஜுன்மாத ஆரம்பத்தில் யாவர்க்கும் சம்பளம் கிடைக்குமாதலால் 30—5—22 க்குள் சந்தா செலுத்தியவர்களுக்கே பஞ்சாங்கம் அளிக்கப்படும் என்ற தவணையைத் தள்ளிவைக்கவேண்டு மென்று இரண்டொரு சந்தாதாரர்கள் கேட்டுக் கொண்டதால், ஆனிமாத சஞ்சிகை வி. பியில் வெளியாக வேண்டிய தினத்திற்கு முன்தினமாகிய 14—6—22 வரையில் தவணையை ஒற்றிவைத் திருக்கிறோம்.

பத்திராதிபர்.

பெரியோரைத் துணைக்கொள்

கடல்சூழ்ந்த இவ்வுலகின்கண் மக்களாய்ப் பிறந்த நாம் கல்வி யறி வொழுக்கங்களினாலும், குணவிசேடத்தினாலும் மேம்பாடெய்திய பெரியோரைத் துணைக்கொண் டொழுகுதல் அத்தியாவசியமாக வேண்டற்பாலது.

இதுபற்றியே ஔவைப் பிராட்டியாரும் 'ஆத்திசூடி'யிற் 'பெரியோரைத் துணைக்கொள்' என்று திருவாய்மலர்ந்தார். பெரியோரைத்துணைக்கொள் என்று சொல்லுமளவில் உருவத்தினாலே மாத்திரம் பெரியவர்களாகத் தோன்றுபவர்களைத் துணைக்கொள் எனக்கருதாது, கல்வி, அறிவுடைமை, தானம், தவம், முயற்சி முதலிய நற்குண நற்செய்கை யுடையவர்கள் யாவரோ, அவர்களை நாம் துணையாகக் கொண்டொழுகினால், சந்தனமரத்தைச் சார்ந்த அகிலமரமும் வாசனை வீசுமாறுபோல் பெரியோர்களிடத்திலுள்ள பெருந்தகைய குணங்கள் அவர்களைத் துணைக் கொள்ளுபவர்களாகிய நம்மிடத்திலும் தோற்றப்படும். அங்ஙனந் தோற்றப்படவே நம்மிடத்திலேயுள்ள தீக்குணங்க ளெல்லாம் சிறிது சிறிதாக வகன்றுவிடும்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும்,

'அரியவற்று ளெல்லா மரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்' என்று எதன் பொருட்டுக்

கூறியிருக்கின்றார். அறிவிற் சிறந்த பெரியவர்கள் விரும்புவதைக் குறிப்பாலறிந்து செய்து அவரைத்தனக்குச் சிறந்தவராகக் கொள்ளுதலே உலகில் ஒருவனடையும் பேறுக ளெல்லாவற்றிலும் அரியபேறு என்று கூறலாம். பெரியோரைத் துணைக்கொள்ளுதலினாலே இம்மைக்கு மாத்திரமல்ல மறுமைக்கும் எவ்வளவோ நன்மைபயக்கக் கூடியவா யிருப்பதை நாம் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்கின், ஒவ்வொரு நன்மையும் நமது மனத்திற்கு நன்றாய்ப் புலப்படும். நமது அருமை பெருமைவாய்ந்த ஸ்ரீமகா பாரதமே இதற்குச் சான்றாக விருக்கின்றது.

துரியோதனாதியர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் நடந்த பாரத யுத்தத்தில் பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைக் கைத்துணையாகக் கொள்ளாவிடில் போரிற் செயமுறுவார்களோ? இல்லை. துரியோதனாதியர் சேனையோ பாண்டவரின் படையிற் பன்மடங்கதிகமாக விருந்தும் அமரில் அபஜெய முறவேண்டி நேரிட்டதே! பாண்டவர் பெரியோரைத் துணைக்கொள் என்னும் கருத்தை கடைப்பிடித் தொழுகிய படியினாற்றான் அவர்கள் உய்ந்தனர். அன்றியும் பாண்டவருக்கு எவ்வெந் நேரத்தில் எவ்விதவிடையூறு வந்து நேரிட்டதோ அவ்வச் சமயங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்குக் கைத்துணையாக நின்று காப்பாற்றி யருளியதை நாம் மகாபாரதத்தில் வாசித்தும் கேட்டு மிருக்கிறோம்.

அன்றியும் "இனிது இனிது ஏகாந்த மினிது
அதனினு மினிது ஆதியைத் தொழுதல்
அதனினு மினிது அறிவுடை யாரைக்
கனவிலும் நனவிலுங் காண்பது தானே."

என்னும் வாக்கியத்தினாலும் அறிவுடையவர்களாகிய பெரியோரைக் கனவிலும் நனவிலும் வைத்துக்கொண் டிருத்தலே பரம்பொருளாகிய இறைவனைத் தொழுதலினும் பார்க்க இனிது என்று கூறியிருக்கின்றார்.

தந்தையுரை தட்டினவன் றாயுரை யிகழ்ந்தோன்
அந்தமுறு தேசிகர்தம் மாணையை மறந்தோன்
சந்தமுறு வேதநெறி தாண்டியவிந் நால்வர்
செந்தழலின் வாயினிடை சேர்வதுமெய் கண்டீர்.

என்பதனாலு மறியக்கிடக்கின்றது. ஆதலால் நாம் பெரியோரைத் துணைக் கொண் டொழுகுதலே இன்றி யமையாத வொழுக்கமாகும்.

'குற்றங் களைந்து குறைகளைந்து கைக்கொள்ளல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடனா மென்க.'

ஆ. கனகசபை, குருநாக்கல்.

தபால் கொள்ளைக்காரர்கள்.

(438-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

போலீஸார் கள்ளரைவிடாது துரத்திச் சென்றார்கள். இடையிலுள்ள தோட்டம் கழனி யாவுங் கடந்த பின் ஆற்றின் கரைமேல் நெடுக ஒரு தோட்டமிருக்கிறது. கள்ளர் அதில் நுழைந்து மறைந்து விட்டார்கள். போலீஸார் அத்தோட்டத்தில் நுழையும் போது கள்ளர் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. அந்த விடத்தில் ஆறு சற்று நெருக்கமாய்ச் செல்வதால் சுலபமாய்த் தாண்டக்கூடியதா யிருந்தது.

போலீஸார் அங்கு வந்து பார்த்துக் கள்ளர் எப்படிப் போய்விட்டிருப்பார்கள் என்று நாற்புறமும் பார்த்தார்கள். அங்கு சில மரங்களின் இடையில் மறைவில் ஒரு சிறு மரக்குடிசை புலப்பட்டது. அது யாரோ ஆற்றில் கொள்ளையடிக்கும் கள்ளனுடைய குடிசையென் றெண்ணிக்கொண்டார்கள். அதோடு அச்சமயம் அது தோன்றியமாதிரியால் தற்சமயம் அது காலியாய் மூடப்பட்டிருக்கிறதென்று எண்ணிக்கொண்டு, எதற்கும் பார்ப்போமென்று ஆத்திரத்தோடு போய்க் கதவைப் படபட வென்று தட்டினார்கள்.

இரண்டொரு நிமிடங்களில் உள்ளிருந்து ஒருவன் கிழக்குரலாய் "யாரது இரவில் இந்த வேளையில்கூட வந்து தொந்திரவு கொடுக்கிறது?" என்று சத்தங் கேட்டது. ஆனந்தவலிங் அதிகாரத் தொனியோடு "நாம்

என் போலீஸார்; உடனே கதவைத்திற!" என்றான். மறு நிமிடம் கதவு திறக்கப்பட்டதும் காடியைப்போல் தாடியையுடைய ஒரு கிழவன் பாதி பயந்த முகத்தோடு வெளியில் வந்து "என்ன வேண்டும்; நான் படகு விட்டுச் ஜீவனம் செய்துகொண்டிருக்கும் நிரபராதியான மனிதன்" என்றான்.

ஆனந்தவிங் "நாங்கள் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள். கள்ளரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தோம். எங்களைத் தவிர வேறு யாரேனும் இப்பக்கம் வந்தார்களா ?" என்றான்.

கிழவன்:—இங்கு நான் யாரையும் காணவில்லை. நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தேனாதலால் ஒரு சந்தடியும் எனக்குக் கேட்கவில்லை.

ஆனந்த:—உன் படகுகள் எங்கேயிருக்கின்றன? அக்கள்வர்களுக்குப் புலப்படத்தக்க விடத்தில் ஒரு படகாவது இருந்ததோ ?

இதைக்கேட்ட கிழவன் "அய்யோ" வென்று அலறியெழுந்து "தெய்வமே என்படகு ஆற்றோரத்தில் விட்டிருந்தேனே" என்று கூவிக்கொண்டே ஆற்றோரத்திற் கோடினான். ஆனந்தவிங்கும் அவன் ஆட்களும் அவன் பின்னாலேயே சென்றார்கள்.

ஆற்றின் கரையை நெருங்கியதும் கிழவன் "அய்யோ நான் நினைப்பதைப்போலவே முடிந்துவிட்டதே. கள்ளர் என்படகைக் கொண்டுபோய் விட்டார்களே" என்று பிரலாபிக்கத் தொடங்கினான். கள்வர் படகில் எதிர்க்கரைக்குப் போய்விட்டார்கள் என்று ஆனந்தவிங் மனதிற்பட்டுவிட்டது. அவன் படகுக்காரக்கிழவனை நோக்கி,

"நீ பிரலாபிப்பதை நிறுத்து; உடனே நான் சொல்வதைக்கேள். உன்னிடம் இன்னொரு படகிருக்கிறதா கூறு சீக்கிரம் !" என்றான்.

கிழவன் தடுமாற்றத்தோடு "ஆம் இருக்கிறது......ஆனால்......" என்பதற்குள் ஆனந்தவிங் கோபத்தோடு "ஆனால் கீனால் ஒன்றும் வேண்டாம். மறுவார்த்தை கூறாமல் அந்தப்படகு எங்கிருக்கிறது கொண்டுவா சீக்கிரம்" என்றான்.

கிழவன் பயமடைந்து உடனே பக்கத்திலிருக்கும் ஒருகாலிக் குடிசையிலிருந்த ஒரு பெரிய படகையெடுத்துக் கொடுத்தான். அதில் 5 பேர் உட்காரலாம்.

ஆனந்தவிங் அப்படகை யெடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆற்றில்விட்டுத் தன்னோடு நான்குபேரை யேற்றிக்கொண்டு மற்ற பேரைக் கரையோரம் நடந்துவரும்படி கட்டளையிட்டான். கள்ளர் ஆற்றுப்போக்கின் வழியே சென்றிருப்பார்க ளென்று கருதி யவ்வழியே சென்றான். அவன் கருத்தாவது கள்ளர் ஒரு பெரியவூர் புலப்படும் மட்டும் சென்று அங்கு இறங்கிவிடுவார்கள்; அப்போது நாம் அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம் என்பதே.

அவ்வாறே யவர்கள் ஆற்றின் வாட்டத்திலேயே நெடுந்தூரம் சென்ருர்கள். ஆனந்தஸிங்கு திடீரென்று "படகை நிறுத்து நிறுத்து" என்று கட்டளையிட்டு, வலதுகைப்பக்கம் படகைத்திருப்பிக் கரையோரம் நிறுத்தியிறங்கினுன். அவன் அப்படிச்செய்ததன் காரணம் அங்கு கரையின்மேல் ஒருபடகு இருந்ததைக் கண்டான். அப்படகே கள்ளர் ஏறிவந்தபடகு.

ஆனந்தஸிங் உடனே யாவரையும் அங்கு இறங்கச்செய்து தாங்கள் ஏறிவந்தபடகையும் கரையில் வைத்துவிட்டுக் கரையிலுள்ள காட்டில் கள்ளரைத் தேடத்தொடங்கினுன். சற்றுநேரம் பார்த்துவிட்டுத் தன் ஆட்களைப் பிரித்துவிட்டு அவரவர்கள் தனித்தனியாய்ப் போய்த் தேடவேண்டுமென்றும், கள்ளரகப்பட்டால் ஒருவித இரகசியக்குறியால் அறிவிக்கவேண்டுமென்றும், பிறகு யாவரும் இன்னவிடத்தில் வந்து கூடவேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தானும் ஒருப்பக்கம் தேடப்புறப்பட்டான்.

ஆனந்தஸிங் சில மைல்கள் தூரம் அலைந்து திரிந்து எங்கும் யாரையும் காணவில்லை. கடைசியில் ஒரு நெருங்கிய கானகத்தின் மத்தியில் கொஞ்சம் இடைவெளி யிருந்தது. அதில் ஒரு குடிசையிருந்தது. அதிலிருந்து வெளிச்சம் தெரிந்தது. ஆனந்தஸிங் சாக்கிரதையோடு அதன் அருகிற்சென்றபோது உள்ளே ஆட்கள்பேசும் அரவம்கேட்டது. அக்குடிசை மரக்குடிசையாதலால், பலகைகளின் இடையில் சந்துகள் இருந்தன. அவற்றின் வழியாய் ஆனந்தஸிங் உள்ளேபார்த்தான்.

அங்கு அவனுக்குப் புலப்பட்ட காட்சிகள் அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தன. ஏனெனில் அக்குடிசையில் இரங்காதன் முதல் எல்லாக் கள்ளர்களும் இருந்தார்கள். ஆனந்தஸிங் இரண்டொரு நிமிடம் அங்குநடக்கும் சம்பாஷணைகளைக் கேட்டுவிட்டு இனி நமது ஆட்களுக்கு இரகசியமாய்ச் சங்கதியைத் தெரிவிக்கவேண்டுமே, இடையில் இவர்கள் ஓடிவிடாவண்ணம் செய்யவேண்டுமே யென்று சிந்தித்துத் திரும்பப் போகிருன். அதே நிமிடம் யாரோ பின்பக்கம் ஒரு பலத்தகழியால் தன் மண்டைமேல் அடித்தது தான்தெரியும். உடனே அடியோடு ஸ்மரணையற்றுச் சவம்போல் பூமியில் விழுந்து விட்டான்.

13-வது அத்தியாயம்.

நமது கோமளவல்லியின் கதி யென்னுயிற்றென்று கவனிப்போம். அவள் கள்ளர்கள் நம்மையே தேடிவருகிருர்களென்றெண்ணிக்கொண்டு அவர்களுக்குமுன் ஓடுகிருள். அச்சமயம் அவர்கள் அவள் விஷயத்தைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் போலீஸாரால் தொடர்ந்து வரப்படுகிருர்களென்று அவளுக்குத் தெரியாது. வினைப்பயன் எவ்வாறிருக்கிறதென்று நண்பர்கள் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கவனிக்க வேண்டும்.

அவள் பின்னால் ஓடிவரும் கள்ளர்க்குப்பயந்து மூச்சுப்பிடித்துக் கொண்டு, வேலியென்றும், கழனியென்றும், புதரென்றும், மேடென்றும், பள்ளமென்றும் பாராமல் ஓட்டமாய் ஓடினாள். கடைசியில் அவள் கால்கள் ஓய்ந்து விட்டன. இனிப்பேசாமல் உட்கார்ந்து விடவேண்டிய வேளை வந்துவிட்டது.

அச்சமயம் சமீபத்தில் ஆட்கள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டு நடுநடுங்கி ஒரு மரத்தின் நிழலில் பதுங்கினாள். ஓடிவந்த ஆட்கள் அவளிருக்குமிடத்திற்கு வலது பக்கமாய் ஓடிவிட்டார்கள். அவள் அப்போதும் தெய்வகெதியாய் அவர்கள் நம்மைக்காணுமற் போய்விட்டார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டாளே யன்றி அவர்கள் போலீஸாருக்குப்பயந்து ஓடுகிற சங்கதியவளுக்குப் புலப்படவில்லை. அவர்கள் காலடிகள் தன் செவிக்கெட்டாமற் போம்வரையிலும் அங்கேபதுங்கி யிருந்து பிறகு தான் அவர்கள்கையில் சிக்காது தப்பித்துக் கொண்டதற்காகக் கடவுளைச் சற்றுநேரம் பிரார்த்தித்து விட்டுப் பிறகு புறப்பட்டாள்.

இன்னவழி செல்கிறோமென்று சிந்திக்காமல் சற்றுதூரம் சென்றதே நாட்டுப் புறங்களுக்குச் செல்லும் ஒரு பாதை புலப்பட்டது. அவ்வழியே சென்றாள். கிழக்குவெளுக்கும் சமய மாய்விட்டது; அதற்குமேல் நடக்க முடியவில்லை. மிக்க ஆயாசம் தோன்றியது. ஒரு மரத்தடியின் கீழிருந்த புல்தரையில் படுத்தாள். ஆயாசத்தால் தன்னைமறந்து நித்திரைபோய்விட்டாள். அவள் விழித்துக் கொண்டபோது சூரியன் நன்றாய் உதயமாய் இருக்கிறது.

(தொடரும்.)

ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார்.

பொது விஷயங்கள்.

லண்டன்மாநகரம்

லண்டன் நகரம் 1888-ம் வருடத்தில் ஸ்தல ஆட்சி சட்டத்தின்படி ஒரு கவுண்டி ஆக்கப்பட் டிருக்கிறது. இதன் விஸ்தீரணம் 64816 சதுர மைல் (சுமார் எழுபத்தைந்தாயிரம் ஏக்கர்) இதில் 1911-ம் வருஷத்திய ஜனசங்கைப்படி 45 லக்ஷம் ஜனங்கள் வசிக்கின்றார்கள். லண்டன்மாநகரில், 1086 தபாலாபீசுகளும், 3845 தபால் பெட்டிகளும், 33,000 (முப்பத்திமூன்று ஆயிரம்) தபாற்சேவகர்களும் உண்டு. 1476 லக்ஷம் காகிதங்கள் தினந்தோறும் பட்டுவாடா வாகியும், 2121 லக்ஷம் காகிதங்கள் பெட்டிகளிலிருந்து எடுத்து வெளியூர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டும் வருகின்றன.

பூமிக்கு 20 அடிக்கு கீழ்போகும் மின்சார வண்டிகளுக்கு "அண்டர் கிரௌண்ட் ரயில்வே" என்றுபெயர். சுமார் 100 அடிக்குக் கீழும் 150 அடிக்குக் கீழும் செல்லும் இரண்டு தண்டவாளமுள்ள ரெயில்வேக்களுக்கு (குழாய்) டியூப் ரயில்வேக்கள் என்றுபெயர். ஒரு வருஷத்தில் இப்பாதைகளின் வழியாக பிரயாணஞ் செய்வோர் 450 லக்ஷம் ஜனங்கள். அதன்றி

பூமிக்குமேல் போகும் டிராம்வண்டிகள் 2500. இதில் பிரயாணஞ் செய்வோர் 700 லக்ஷம். தண்டவாள மில்லாத மோட்டார் ஆம்னிபஸ் வண்டிகளுண்டு. அதிற்போகும் ஜனங்களின் மொத்தம் வருஷத்தில் 720 லக்ஷம். ஆக ஒரு வருஷத்தில் பூமிக்குக் கீழும் மேலும் ஓடும் ரெயில்களிலும் டிராம் வண்டிகளிலும் போகும் ஜனங்கள் 1800 லக்ஷம் அல்லது 18 கோடி. இதன்றி மோட்டார்கள் 11,000 மும், குதிரைவண்டிகள் அநேகமுமுண்டு. லண்டனில் மொத்தம் போலீஸ் 22,000. தேம்ஸ்நதி காவல் போலீஸ் 240 பேர். லண்டனில் முனிசிபல் சங்கப்பள்ளிக் கூடங்கள் 950. அதில் 7½ லக்ஷம் மாணாக்கர்கள் வாசிக்கின்றார்கள். முனிசிபல் உபாத்தியாயர்கள் மொத்தம் 19,000. அதில் மாணாக்கர்களே உபாத்தியாயர் வேலைபார்ப்பவர்கள் 350.

பார்லிமெண்ட் மகாசபைக் கட்டிடம்:—

இக்கட்டிடமானது 1836-ம் வருஷத்தில் பிளான் எழுதித் தயாரிக்கப்பட்டு இரண்டு லக்ஷம்பவுன் செலவில் கட்டி முடிந்திருக்கின்றது. இதன் விஸ்தீரணம் 8 ஏக்கர்நிலம். தேம்ஸ் நதிக்கரையில் 900 அடி நீளத்தில் கட்டிடம் நிற்கின்றது. பிரபுக்கள் சபை (House of Lords) 91 அடி நீளம், 45 அடி அகலம், 45 அடி உயரத்துடன் சித்திரவேலையும் தஞ்சாவூர் தங்கத்தகடு (நகாஸ்) வேலைகளும் செய்யப்பட் டிருக்கின்றன. சாமான்ய ஜனசபை (House of Commons) 75 அடி நீளம் 45 அடி அகலம் 41 அடி உயரம்; இதல்லாமல் நடைபாதைகள், உள்ளறைகள், ஹால்கள், கோர்ட்டுகள், சாப்பாட்டு விடுதிகள், புஸ்தகசாலைகள் நிறைந்துள்ளன. இதில்கெடிகாரகோபுரம், விக்டோரியா கோபுரம், சக்கிரவர்த்தியவர்கள் ஏறும் படிக்கட்டு, காவல் அறை, ராஜா உடுப்பு தரிக்கும் அறை, ராஜாமேடை, இளவரசர் அறை, சபாநாயகர் அறை, கமிட்டி அறைகள், இன்னும் இவை போன்றவைகணக்கில்லை. இவ்வளவும் சேர்ந்தது பார்லிமெண்டு கட்டிடம். விக்டோரியா கோபுரம் சற்சதுரம் 75 அடி, உயரம் 340 அடி; இதற்குள் ராஜா அவர்கள் மட்டும் பிரவேசிக்கும் வளைவு (ஆர்ச்சு) ஒன்று இருக்கிறது. மணிகோபுரம் சற்சதுரம் 40 (நாற்பது) அடி, உயரம் 320 அடி. 13½ டன் நிறையுள்ள மணி கெடிகாரத்தில் அடிபடுகின்றது. இந்த ராஜாங்கத்தில் இந்த கடிகாரத்திற்குப் பெரிய கடிகாரம் இல்லை. நான்குபக்கமுமுள்ள கடிகார டயல்களின் குறுக்களவு 21½ அடி. சிறுமுள் 11 அடி நீளம். பெண்டுலம் தொங்கல் 175 அடி ஆழம். பெண்டுலம் எடை 700 ராத்தல். பார்லிமெண்டு நடக்கும் பொழுது கெடிகாரத்தில் பிரகாசமான விளக்கு போடப்படுகிறது. பகலில் ஆங்கில இராஜாங்கக் கொடிபறக்கின்றது. இங்கிலாந்தின் முக்கியரகசியம் "எல்லோரும் சுறு சுறுப்பாயும், விசுவாசமாயும், ஒற்றுமையாயும் வேலைசெய்தல்" தான். (சீர்திருத்தப் பத்திரிகையி லிருந்து இது எடுத்து எழுதப்பட்டது) நவி, சத்திரப்பட்டி.

"ஆனந்தபோதினி" பஞ்சாங்கம்.

துந்துபிஞூ ஆடிமீ—சாலிவாகனம் 1845—கலி 5024
பசலி 1331—கோல்லம் 1097-98—ஹிஜரி 1340—41
இங்கிலீஷ் 1922ஞூ ஜூலைமீ—ஆகஸ்டுமீ

160929 ... 600 005.

[illegible]	[illegible]	வாரம்.	திதி.	நக்ஷத்திரம்.	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	16	ஞா	சப்39-10	ரேவ-60-0	அமி-60	தக்ஷிணயனபுண்யகாலம்
2	17	திங்	அ44-15	ரேவ-5-45	சித்-60	கரிநாள்
3	18	செ	நவ47-53	அசு-11-53	சித்-60	பிரயாணம் விலக்கப்பட்
4	19	புத	தச49-35	பர-16-45	சி16-45அ	கிருத்திகை [டதி
5	20	வியா	ஏக49-20	கிரு-18-50	மர-60	சர்வ ஏகாதசி
6	21	வெ	துவ47-5	ரோ-19 23	ம-19-23சி	இரவில் தனியநாள்
7	22	சனி	திர43-8	மிரு-18-8	சித்-60	சனிப்பிரதோஷம்
8	23	ஞா	சது37-33	திரு-15-0	சித்-60	சிம்மாயனம் நா-39-45
9	24	திங்	● 30-58	புன-10-43	அ10-43சி	சர்வத்திர அமாவாசை
10	25	செ	பிர23-23	பூச-5-28 ஆயி-59-45	சித்-60	கரிநாள்
11	26	புத	துதி15 35	மக-53-55	சி53-55 அ	வாகனமேற, ஆயுதம்பயி
12	27	வியா	திரி7-40	பூர-48-18	சி48-18 ம	நாகசதுர்த்தி
13	28	வெ	சது0-13 பஞ்53-23	உத்-48-15	சி43-15அ	கருடபஞ்சமி, நாகபஞ் [சமி
14	29	சனி	சஷ்47-15	அஸ்-39-0	மர-60	சஷ்டி சூரிய சஷ்டி
15	30	ஞா	சப்42-3	சித்-35-43	சித்-60	தர்ணியம், மாடு வாங்க
16	31	திங்	அ37-53	சுவா-33-20	அ33 20ம	பிரயாணம் விலக்க
17	1	செ	நவ34- 53	விசா-32-10	ம32-10 சி	பிரயாணம் விலக்க
18	2	புத	தச32-55	அனு-32-0	சித்-60	ஆயுதம்பயிற்ற, நிஷேதம்
19	3	வியா	ஏக32-5	கேட்-33-0	பி33-0சி	சர்வ ஏகாதசி
20	4	வெ	து32-20	மூல-34-58	அ34-58பி	வரலட்சுமி விரதம்
21	5	சனி	திர33-40	பூரா-33-0	சித்-60	சனிப்பிரதோஷம்
22	6	ஞா	சது36-5	உத்-42-30	அமி-60	சிமந்தம்
23	7	திங்	○ 39-38	திரு-47-25	அ47-25சி	
24	8	செ	பிர44-13	அவி-53-33	சி 53-33 ம	
25	9	புத	து49-45	சதை-60-0	சித்60	
26	10	வியா	திரி56-0	சதை-0-38	ம-0-38-சி	
27	11	வெ	சது60-0	பூரட்-8-18	சித்-60	
28	12	சனி	சது2-20	உத்-16-13	சி16-10பி	
29	13	ஞா	பஞ்8-45	ரேவ-23-50	அ23-50சி	
30	14	திங்	சஷ்14-50	அசு 30-45	சித்-60	
31	15	செ	சப்18-55	பர-36-23	சித்60	
32	16	புத	அ21-40	கிரு-40-20	அ40-20சி	கிருத்திகை விரதம்

1922ஞ் ஆகஸ்டுமீ

கே			பு
	12உகட-பு 19- கன்-சு 27-சிம்-பு		கு
			சு
	செ		ரா-கு சனி

PRINTED & PUBLISHED BY N. MUNISAWMI MUDALIAR AT THE "ANANDA BODHINI" POWER PRESS, 15, VENKATESA MAISTRY STREET, MADRAS.